

Ontwerp Waterschapsverordening Hoogheemraadschap Schieland en de Krimpenerwaard Toelichting

20 mei 2020

ALGEMEEN DEEL	2
1 Doelen, strekking en uitgangspunten	2
1.1 Strekking	2
1.2 Verbeterdoelen van de stelselherziening	2
1.3 Basisvariant van de waterschapsverordening	2
1.4 Decentralisatie van lozingen	2
1.5 Activiteitgerichte opbouw	2
1.6 Transparant gebruik van doelen en oogmerken	3
1.7 Ja, mits-principe	3
1.8 Digitalisering	4
1.9 Opbouw van deze toelichting	4
2 Verhouding tot het stelsel van de Omgevingswet	4
2.1 Taken en verantwoordelijkheden	4
2.2 Instructieregels Besluit kwaliteit leefomgeving en Zuid-Hollandse Omgevingsverordening	4
2.3 Decentralisatie van de lozingen en bruidsschat	5
3 Werkingssfeer	6
3.1 Watersystemen en onderdelen daarvan in beheer bij HHSK	6
3.2 Geometrisch bepaalde werkingsgebieden concrete regels	6
4 Verhouding tot andere regelingen	6
4.1 Delegatiesystematiek en delegatiebesluit	6
4.2 Verhouding tot de onderhoudslegger	7
4.3 Verhouding tot projectbesluit en vergunning eigen dienst	7
5 Hoofdpijnen van de inhoud	7
5.1 Indeling	7
5.2 Belangrijkste wijzigingen	8
5.3 Overgangsrecht	11
6 Uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid	11
ARTIKELSGEWIJS	12

ALGEMEEN DEEL

1 Doelen, strekking en uitgangspunten

1.1 *Strekking*

Deze waterschapsverordening bevat de regels van het Hoogheemraadschap van Schieland en de Krimpenerwaard (HHSK) over activiteiten die gevolgen hebben of kunnen hebben voor de watersystemen, de zuiveringstechnische werken en de wegen die in beheer zijn bij HHSK.

De waterschapsverordening berust op artikel 2.5 van de Omgevingswet en vervangt de keur, de wegenverordening en de algemene regels die op basis van deze twee regelingen waren vastgesteld. Bovendien bevat het regels over lozingen, die voorheen op het niveau van de centrale overheid waren geregeld.

1.2 *Verbeterdoelen van de stelselherziening*

De waterschapsverordening is onderdeel van de stelselherziening van het omgevingsrecht. De invoering van de waterschapsverordening draagt bij aan de landelijke verbeterdoelen van de Omgevingswet: een inzichtelijk omgevingsrecht, waarin de leefomgeving centraal staat, waarin ruimte is voor maatwerk en waarin besluitvorming over projecten sneller en beter verloopt.

1.3 *Basisvariant van de waterschapsverordening*

Voor HHSK is daarbij de ambitie als volgt bepaald. In december 2018 heeft het dagelijks bestuur opdracht gegeven om een zogeheten 'basisvariant' van de waterschapsverordening voor te bereiden. Deze basisvariant houdt in dat de waterschapsverordening qua vorm en opzet volledig voldoet aan de uitgangspunten van de Omgevingswet, terwijl de veranderingen ten opzichte van de oude regels inhoudelijk beperkt zijn. Voor deze basisvariant is gekozen om de continuïteit en daarmee de betrouwbaarheid van de regels in de overgang naar het nieuwe stelsel te kunnen garanderen. In een volgende versie van de waterschapsverordening kan worden overwogen om verdergaande wijzigingen en vereenvoudigingen door te voeren.

1.4 *Decentralisatie van lozingen*

Inhoudelijke veranderingen die wel zijn meegenomen komen in de eerste plaats voort uit de decentralisatie van regelgeving over lozingen van Rijk naar de waterschappen. Deze regels zijn, in aansluiting op de zogenoemde Bruidsschat, verwerkt in hoofdstuk 3 van de waterschapsverordening, waarmee de Bruidsschat volledig is geïntegreerd in de waterschapsverordening. In paragraaf 2.3 van deze toelichting wordt hier nader op ingegaan.

1.5 *Activiteitgerichte opbouw*

Een tweede verandering in vergelijking met de huidige keur van HHSK is dat in de opzet van de waterschapsverordening het accent is verlegd naar het perspectief van burgers en bedrijven door een activiteitgerichte opbouw. De oude objectgerichte benadering van de keur wordt daarmee verlaten. In plaats van de waterstaatswerken als aangrijpingspunt van de regels te hanteren, zijn de regels aangeknoopt bij de verschillende activiteiten die burgers en bedrijven willen verrichten. Dat betekent dat de verschillende hoofdstukken en paragrafen zijn geordend naar alle relevante activiteiten, waarbij een clustering van activiteiten is gehanteerd die aansluit bij de terminologie van de Omgevingswet.

1.6 Transparant gebruik van doelen en oogmerken

De regels zijn zo herzien, dat zij rechtstreeks kunnen worden herleid tot de algemene belangen die het waterschap met de regels beoogd te dienen. Deze belangen zijn in algemene zin als de doelen van de waterschapsverordening omschreven in hoofdstuk 1 van de waterschapsverordening. In de verschillende hoofdstukken of paragrafen komen selecties of uitwerkingen van deze belangen steeds terug als de concrete oogmerken van de daarin opgenomen regels.

Bij het vaststellen van de doelen van regels voor activiteiten is gebruik gemaakt van een landelijke 'doelenboom' die mede door HHSK voor de implementatie van de Omgevingswet is ontwikkeld. Tabel 1 laat een vereenvoudigde versie van de doelenboom zien. Per activiteit is in de doelenboom gemarkeerd op welke aspecten deze van invloed kan zijn. In de waterschapsverordening zijn deze in de artikelen over het toepassingsbereik van elke paragraaf of hoofdstuk als oogmerken opgenomen bij de regels.

Tabel 1, vereenvoudigde versie doelenboom

Doelen (wettelijke taken HHSK)	Oogmerken
Beschermen tegen overstroming	Keren van water
	Beperken gevolgen overstroming
Voldoende water, niet te veel en niet te weinig	Vasthouden van water
	Bergen van water
	Aan- en afvoeren van water
	Reguleren van het waterpeil
	(Be)sparen van water
	Beperken gevolgen wateroverlast en tekort
Schoon en gezond water	Beschermen kwaliteit grondwater
	Beschermen kwaliteit oppervlaktewater
Maatschappelijke functies watersystemen	Varen, zwemmen, schaatsen, etc.
Zuivering en transport afvalwater	p.m. (niet in basisvariant waterschapsverordening)
Begaanbare en veilige wegen	In stand houden en verbeteren wegen

Doordat de regels zijn gekoppeld aan de doelen die zij dienen, neemt de transparantie toe. De koppeling aan de diverse doelen van HHSK (waterveiligheid, voldoende water, waterkwaliteit, etc.) leidt tot bovendien tot een meer integrale regelgeving. Historisch gegroeide maar niet meer uitlegbare verschillen in de regels voor de Krimpenerwaard en voor Schieland zijn zoveel mogelijk opgeheven. Deze structuur vergroot de toegankelijkheid voor de burger en de toepasbaarheid door het hoogheemraadschap.

1.7 Ja, mits-principe

Vanuit de doelenboom is de toelaatbaarheid van een aanzienlijk deel van de activiteiten die geregeld werden in de keur en de daarop gebaseerde algemene regels, opnieuw bezien. Dat heeft in verschillende gevallen voor deze activiteiten geleid tot een hernieuwde keuze voor het type regel dat gesteld moet worden. Deze verbeteringen zijn gebaseerd op het 'ja-mits' principe: vooropgesteld is dat de activiteit met een melding aan het waterschapsbestuur kan worden verricht als aan bepaalde vereisten is voldaan. In andere gevallen komt de vergunningplicht om de hoek kijken. In lijn met het instrumentarium dat de Omgevingswet biedt, heeft dit geleid tot regels die variëren van een zorgplicht, een inhoudelijke regel of een informatieplicht, tot een maatwerkvoorschrift, een meldingsplicht of een omgevingsvergunningplicht en in enkele gevallen een absoluut verbod. Enkele

restcategorieën van beperkingengebiedactiviteiten die niet opnieuw konden worden gezien binnen de basisvariant, vallen onder vergunningplichten die zijn opgenomen in enkele vangnetbepalingen.

1.8 Digitalisering

Nieuw is dat de regels over activiteiten zijn gekoppeld aan geometrisch aangewezen en begrensde werkingsgebieden, die in bijlage 2 van de verordening zijn opgenomen en op een digitale kaart voor gebruikers aanklikbaar zijn. Deze digitalisering is onderdeel van het landelijke Digitaal Stelsel Omgevingswet (DSO), waarin ook de regelgeving van Rijk, provincie, gemeenten en andere waterschappen digitaal ontsloten wordt.

De digitalisering van de waterschapsverordening in het DSO gaat gepaard met een verbeterde dienstverlening aan gebruikers van de digitale voorziening door middel van zogenoemde toepasbare regels en vragenbomen. Via toepasbare regels (het gaat hier niet om juridische regels maar vragenbomen in de digitale voorziening, die hier niet ter inzage gaan) wordt de juridische tekst van de verordening toegankelijk gemaakt aan de hand van vragen(bomen) die burgers naar de op hun activiteit en locatie toepasselijke juridische regels leiden. Zo kan een gebruiker eenvoudig nagaan of een activiteit op een bepaalde locatie is toegestaan, of een vergunning- of meldplicht geldt en aan welke algemene regels eventueel moet worden voldaan.

1.9 Opbouw van deze toelichting

Het algemeen deel van deze toelichting gaat eerst in op (2) de verhouding tot het stelsel van de Omgevingswet waarbinnen de waterschapsverordening zal werken, (3) de werkingssfeer van de verordening en (4) de verhouding tot andere instrumenten van het waterschap onder de Omgevingswet. Vervolgens wordt (5) de inhoud van de verordening op hoofdlijnen beschreven met aandacht voor de belangrijkste wijzigingen. Tot slot (6) is er aandacht voor de voorbereiding en de uitvoering van de waterschapsverordening.

2 Verhouding tot het stelsel van de Omgevingswet

2.1 Taken en verantwoordelijkheden

De waterschapsverordening is gebaseerd op artikel 2.5 van de Omgevingswet. Op grond van dat artikel stelt het algemeen bestuur van het waterschap één waterschapsverordening vast waarin regels over de fysieke leefomgeving worden opgenomen. Anders dan de keur en de wegenverordening is de waterschapsverordening dus niet vastgesteld met gebruik van de autonome verordenende bevoegdheid in de zin van de Waterschapswet, maar worden de regels gesteld in medebewind op basis van de Omgevingswet. De Omgevingswet stelt daarbij uitdrukkelijke regels over de gebruikte instrumenten, zoals algemene regels, maatwerkvoorschriften of verboden om activiteiten te verrichten zonder omgevingsvergunning, zonder melding, zonder het leveren van informatie of in absolute zin. De Omgevingswet regelt ook wie het bevoegd gezag is voor deze meldingen, maatwerkvoorschriften en omgevingsvergunningen. In de regel zal dat voor deze waterschapsverordening het dagelijks bestuur van het waterschap zijn.

2.2 Instructieregels Besluit kwaliteit leefomgeving en Zuid-Hollandse Omgevingsverordening

Bij de vaststelling van de waterschapsverordening spelen instructieregels een rol. Voor zover hier van belang zijn dat enkele regels van het Rijk (vastgesteld in hoofdstuk 6 van het Besluit

kwaliteit leefomgeving) of de Provincie Zuid-Holland (Omgevingsverordening) die gaan over de inhoud of de motivering van de waterschapsverordening.

De Zuid-Hollandse Omgevingsverordening (ZHOV), gebaseerd op de Omgevingswet, is nog niet vastgesteld. De huidige verordening is getoetst aan het ontwerp van de ZHOV.

2.3 *Decentralisatie van de lozingen en bruidsschat*

Het beleid voor lozingen van stoffen was tot dusver centraal geregeld. De meeste algemene regels staan nu in het Activiteitenbesluit milieubeheer. Het Rijk was voornemens de lozingen decentraal te regelen, waarmee tegemoet zou worden gekomen aan het uitgangspunt om maximaal regionaal maatwerk te kunnen leveren.

De Unie van Waterschappen en de organisaties voor de landbouwsector hebben zich er sterk voor gemaakt om in ieder geval de regels voor lozingen uit de land- en tuinbouw centraal te blijven regelen. Dit om het zogenaamde level-playing-field voor deze bedrijven in stand te houden. De lozingsregels voor de glastuinbouw, akkerbouw en veehouderij worden daarom, in ieder geval tot 2027, ondergebracht in het Besluit activiteiten leefomgeving.

Andere regels voor lozingen ‘verhuizen’ wel van het Rijk naar de waterschappen. Hiervoor heeft het Rijk een Invoeringsbesluit opgesteld, dit wordt ook wel de ‘bruidsschat’ genoemd. Met het invoeringsbesluit kunnen de lozingsregels rechtstreeks als onderdeel van de waterschapsverordening gelden, indien bij de inwerkingtreding van de Omgevingswet nog geen waterschapsverordening is vastgesteld.

In november 2019 is desondanks gekeken of de regels uit de bruidsschat een op een kunnen worden opgenomen in de waterschapsverordening van HHSK. Op een paar aanpassingen na is dit het geval. Onder de Omgevingswet verandert het begrip ‘lozen’. De lozingsregels gaan straks niet alleen over de kwaliteit van het water, maar ook over hoeveelheden te lozen water. In de huidige keur zijn hiervoor ook regels opgenomen. Beide typen regels worden nu in overeenstemming met elkaar gebracht.

In de bruidsschat wordt nog onderscheid gemaakt tussen aangewezen en niet aangewezen waterlichamen. Aangewezen waterlichamen zijn grotere wateren in het beheergebied (over het algemeen boezemwateren) waarvoor minder strenge normen gelden vanwege het grotere ontvangende oppervlaktewater. Bij de niet-aangewezen waterlichamen gelden iets strengere lozingsnormen, omdat sprake is van een kleiner ontvangend oppervlaktewater. De aangewezen wateren zijn echter ook wateren die zijn aangewezen op grond van de Europese Kaderrichtlijn Water (KRW). Daarnaast is gebleken dat in de praktijk niet of nauwelijks lozingen plaatsvinden op deze wateren. In deze waterschapsverordening is het onderscheid tussen aangewezen- en niet aangewezen wateren niet meer gemaakt. De eisen voor de kleine wateren gelden het gehele gebied.

De regels voor lozen in de bruidsschat betreft een set van ca. 20 onderwerpen, variërend van de algemene zorgplicht tot lozingen van huishoudelijk afvalwater en hemelwater, van lozingen bij grondwatersaneringen tot lozingen op zuiveringstechnische werken. Er spelen dus vele verschillende typen belangen op het gebied van waterkwaliteitsbeheer, waterkwantiteitsbeheer en afvalwaterzuivering. De regels per activiteit uit de bruidsschat zijn in deze waterschapsverordening overgenomen. De enkele activiteiten die niet in het beheergebied voorkomen zijn niet meer als algemene regel opgenomen.

3 Werkingssfeer

3.1 *Watersystemen en onderdelen daarvan in beheer bij HHSK*

De waterschapsverordening is van toepassing in het beheergebied van HHSK, voor zover het gaat over de watersystemen of onderdelen daarvan die in beheer zijn bij HHSK. Wat onder watersysteem moet worden verstaan vloeit voort uit de Omgevingswet, zoals dat eerder op basis van de Waterwet het geval was: een samenhangend geheel van een of meer oppervlaktewaterlichamen en grondwaterlichamen, met bijbehorende bergingsgebieden, waterkeringen en ondersteunende kunstwerken. Daarbij geldt dat oppervlaktewaterlichaam, bergingsgebied, waterkering of ondersteunend kunstwerk als waterstaatswerken worden aangemerkt. Welke watersystemen of onderdelen daarvan in beheer zijn bij HHSK wordt bepaald bij provinciale verordening die gebaseerd is op artikel 2.18, tweede lid, van de Omgevingswet.

3.2 *Geometrisch bepaalde werkingsgebieden concrete regels*

De regels over activiteiten zijn steeds gekoppeld aan werkingsgebieden. Waar geen specifiek werkingsgebied is benoemd, geldt het hele beheergebied van HHSK als werkingsgebied. Zie voor de uitwerking hiervan de artikelsgewijze toelichting bij artikelen 1.3 en 1.4.

De digitalisering van de waterschapsverordening brengt nieuwe informatiebehoeften over de beheerobjecten van HHSK met zich mee, vooral in verband met aanwijzing en begrenzing van werkingsgebieden. In de waterschapsverordening worden de werkingsgebieden (de gebieden, waarin bepaalde regels uit de verordening van toepassing zijn, zoals beperkingengebieden met betrekking tot waterkeringen of oppervlaktewaterlichamen) aangewezen en geometrisch begrensd.

Deze werkingsgebieden berusten op informatie over de ligging van het waterstaatswerk zelf (de kernzones) en over de beschermingszones die daarop aansluiten. Voor deze waterschapsverordening is een eenduidige naamgeving doorgevoerd, waardoor duidelijker is benoemd welk onderdeel van het watersysteem wordt bedoeld.

4 Verhouding tot andere regelingen

4.1 *Delegatiesystematiek en delegatiebesluit*

De Omgevingswet vereist dat de waterschapsverordening te allen tijde actueel is. Dat maakt het nodig parallel aan de voorbereiding van de waterschapsverordening een afzonderlijk delegatiebesluit op te stellen, waarin het algemeen bestuur de onderdelen van de waterschapsverordening benoemt die het dagelijks bestuur kan wijzigen of aanvullen. Dat geldt niet voor de wezenlijke kenmerken van de verordening (zoals de oogmerken van de regels of, op hoofdlijnen, welke activiteiten zij bestrijkt) maar wel voor andersoortige onderwerpen, zoals de wijziging van beperkingengebieden. In de waterschapsverordening zelf komen dus geen delegatiegrondslagen voor.

Voorop staat dat de hoofdelementen van de waterschapsverordening door het algemeen bestuur worden vastgelegd. Regels van uitvoeringstechnische of administratieve aard, uitwerking van de details of van meet- en rekenvoorschriften, regels die dikwijls wijziging behoeven en regels waarvan te voorzien is dat zij mogelijk met grote spoed moeten worden vastgesteld, moeten echter ook door het dagelijks bestuur te stellen zijn. Dit zijn twee uitersten van een spectrum, waarop steeds voor concrete onderwerpen keuzes gemaakt kunnen worden in het delegatiebesluit.

4.2 *Verhouding tot de onderhoudslegger*

De keur bevatte in hoofdstuk 2 algemene onderhoudsverplichtingen voor waterstaatswerken. In de onderhoudslegger zijn de onderhoudsplichtigen van de waterstaatswerken genoemd. De onderhoudslegger is gebaseerd op artikel 78, tweede lid, van de Waterschapswet.

In het stelsel van de Omgevingswet mogen deze onderhoudsplichten niet in de waterschapsverordening opgenomen worden. Bij invoering van de waterschapsverordening zullen deze onderdelen van de keur daarom niet vervallen, maar op basis van de Waterschapswet blijven bestaan (als “onderhoudskeur”). Bij de voorgenomen actualisatie van de onderhoudslegger, zal deze onderhoudskeur te zijner tijd worden vervangen door een vast te stellen gemoderniseerde “onderhoudsverordening” met onderhoudslegger.

4.3 *Verhouding tot projectbesluit en vergunning eigen dienst*

Onder de Waterwet is voor de aanleg of wijziging van waterstaatswerken door HHSK een projectplan vereist. In de Omgevingswet wordt het projectplan vervangen door een projectbesluit, dat voor het waterschap verplicht is voor de aanleg en wijziging van primaire waterkeringen.

Voor de andere gevallen van aanleg en wijziging van waterstaatswerken door het waterschap, waarvoor nu nog een projectplan geldt, laat de Omgevingswet de keuze aan het waterschap om deze categorie vrij te laten, een projectbesluit of een vergunning eigen dienst voor te schrijven. Het geheel vrijlaten van deze categorie sluit niet aan bij de actuele praktijk en daarmee ook niet bij de gekozen basisvariant. Het voorschrijven van een projectbesluit in de waterschapsverordening voor deze categorie levert het bezwaar op, dat hiervoor dan telkens de goedkeuring van gedeputeerde staten is vereist. De introductie van de vergunning eigen dienst voor deze aanvullende categorie komt nog het dichtst bij de nu geldende situatie. Gekozen is om in de waterschapsverordening deze derde optie in de regels te verwerken.

Voor het uitvoeren van beheer en onderhoud geldt nu en onder de waterschapsverordening geen vergunningvereiste voor burger en waterschap. Ook onder de keur gold geen vergunningvereiste. Hier verandert dus niets.

5 Hoofdlijnen van de inhoud

5.1 *Indeling*

De waterschapsverordening bestaat uit dertien hoofdstukken. Het eerste hoofdstuk bevat algemene bepalingen over begrippen, toepassingsbereik en enkele algemene onderwerpen die relevant zijn voor de gehele verordening zoals de specifieke zorgplicht. Deze zorgplicht geldt altijd, dus ook naast bijvoorbeeld een meldplicht of vergunningplicht. De hoofdstukken 2 tot en met 11 zijn gewijd aan regels over activiteiten. Daarbij is de aard van de activiteiten bepalend.

Hoofdstuk 2 bevat regels over activiteiten die de werking, de samenhang en de kwaliteit raken van het watersysteem als zodanig (systeemactiviteiten). Dit betreft de aanleg of wijziging van waterstaatswerken, het verbinden van oppervlaktewaterlichamen, afwijkingen van het peil, kwel en grootschalige verharding van grondoppervlak.

Hoofdstuk 3 gaat over lozingsactiviteiten op een oppervlaktewaterlichaam of zuiveringstechnische werk, zowel vanwege de kwantiteit als de kwaliteit van het water.

Hoofdstuk 4 gaat over wateronttrekkingsactiviteiten met betrekking tot grondwater of oppervlaktewater en infiltreren.

De hoofdstukken 5 tot en met 10 over beperkingengebiedactiviteiten met betrekking tot waterstaatswerken. De beperkingengebiedactiviteiten zijn onderverdeeld als volgt:

- Hoofdstuk 5: werkzaamheden (grondonderzoek, grondverzet, verharding),
- Hoofdstuk 6: werken (o.a. kabels en leidingen, oevers, steigers, dammen, bruggen, bouwwerken),
- Hoofdstuk 7: flora- en fauna (beplanting, visserij, natuurvriendelijk maken van oevers),
- Hoofdstuk 8: vaste stoffen of voorwerpen (o.a. tijdelijke voorzieningen, voorwerpen, borden)
- Hoofdstuk 9: toegang (varen, ligplaatsen, zwemmen, rijden, beweiden)
- Hoofdstuk 10: windwatermolens.

Hoofdstuk 11 gaat over beperkingengebiedactiviteiten met betrekking tot wegen in beheer bij HHSK.

De indieningsvereisten voor vergunningaanvragen, meldingen en informatieplichten zijn opgenomen in hoofdstuk 12.

Hoofdstuk 13 bevat slotbepalingen.

De bijlagen bij de waterschapsverordening bevatten de begripsbepalingen voor begrippen en NEN-normen (bijlage 1) en de benoeming, aanwijzing en geometrische begrenzing van werkingsgebieden (bijlage 2). Bijlagen vormen een integraal onderdeel van de juridische tekst.

5.2 Belangrijkste wijzigingen

De inhoudelijke veranderingen komen vooral voort uit de decentralisatie van regelgeving over lozingen van Rijk naar de waterschappen. Bovendien wordt ten opzichte van de huidige keur gebruik gemaakt van moderne inzichten over wetgeving. Dat houdt in dat historisch ontstane verschillen worden opgeheven, gebruik wordt gemaakt van nieuwe technieken en eenvoudigere en betere regels worden geformuleerd.

De wijzigingen zijn beperkt tot wat haalbaar was binnen de basisvariant van de waterschapsverordening. In een volgende variant kan worden overwogen of en waar eventuele verdere aanpassingen gewenst en haalbaar zijn.

Belangrijk: met de tekst hieronder is, tenzij anders aangegeven, bedoeld: de regels waarbinnen zonder vergunning (veelal met een meldplicht) werkzaamheden mogen worden uitgevoerd. In de meeste andere gevallen kan een vergunning worden aangevraagd zodat per geval kan worden beoordeeld of de werkzaamheden kunnen worden toegestaan.

De voornaamste inhoudelijke wijzigingen tot vergunningsvrije activiteiten zijn hieronder toegelicht. De nummers verwijzen naar de artikelen of hoofdstukken in de waterschapsverordening:

- (art. 2.3) Kwelwater is grondwater dat uit de bodem omhoogkomt. Een toename van de kwel kan leiden tot instabiliteit van de (water-)bodem, verslechtering van de waterkwaliteit en een toenemend energieverbruik (meer draaiuren van de gemalen). Ook wil HHSK het grondwater duurzaam beheren. In de huidige keur zijn activiteiten waardoor extra kwel kan ontstaan daarom verboden. In de waterschapsverordening is dit concreet vertaald in maximale diepten waaronder geen werkzaamheden mogen worden verricht zonder vergunning van HHSK. Deze diepten bedragen, afhankelijk van de bodem- en grondwatersituatie, één, twee of drie meter onder maaiveld (de terreinhoogte). De bijbehorende gebieden zijn aangegeven op

een kaart. In afwijkende gevallen kunnen via het vergunningsproces passende eisen worden vastgesteld om ongewenste effecten te voorkomen en te beperken.

- (H.3) Een aantal lozingen die nu nog door het Rijk zijn gereguleerd, worden straks opgenomen in de waterschapsverordening. Het gaat om bepaalde lozingen op het oppervlaktewater, op afvalwaterzuiveringen en op afvalwatertransportsystemen. De Rijksregels maken onderscheid tussen grotere en kleinere ontvangende oppervlaktewateren. Voor de grotere, zoals de meren en plassen, gelden iets lichtere eisen. De waterkwaliteit hiervan valt echter onder de directe werking van de KRW. Tegelijk vinden in de praktijk weinig lozingen plaats op deze wateren. Daarom worden de wat strengere eisen voor de kleine wateren in de waterschapsverordening van toepassing voor het gehele gebied van HHSK.
- (art. 5.13 en 6.52) Bergingsgebieden zijn zowel in de legger van het waterschap als door de gemeente (bestemmingsplan/omgevingsplan) aangewezen om tijdelijk water op te slaan. Binnen het beheergebied van HHSK ligt vooralsnog alleen een bergingsgebied in de Eendragtspolder (gemeente Zuidplas). Onder de keur zijn veel activiteiten in bergingsgebieden vergunningplichtig. In de waterschapsverordening geldt dit, naast de zorgplicht, alleen nog voor ophogen en voor bouwen. Dit uiteraard afgezien van de regels voor andere in het gebied aanwezige waterstaatswerken. Dit is afdoende om de functie van het bergingsgebied te waarborgen.
- (art. 6.4 en 6.6) Het tijdens het stormseizoen aanleggen of verwijderen van kabels en leidingen en het aanbrengen van een las- of aansluitgat in erosiebestendige grasbekleding van primaire waterkeringen is vergunningplichtig geworden.
- (art. 6.7) Voor het aanleggen van kabels en leidingen onder wateren gaan we, in overleg met kabel- en leidingenbeheerders, in het vervolg uit van sleufloze technieken. Dit sluit aan bij de huidige praktijk.
- (art. 6.21) In sloten, andere kleine wateren en in plassen en in aan- en afvoerwateren met een beperkte doorvoercapaciteit mag straks zonder vergunning beschoeiing worden geplaatst tot een lengte van twintig meter per perceel. Deze beschoeiing mag worden doorgetrokken tot de hoogte van het aangrenzende terrein. In veel voorkomende situaties zoals langs tuinen kan hiermee zonder vergunning een beschoeiing worden geplaatst. Anderzijds wordt de vergunningvrije lengte beperkt met het oog op de waterkwaliteit en de doelen van de Europese Kaderrichtlijn Water. De huidige regels kennen een vrijstelling voor lage beschoeiingen, alleen in kleine wateren en plassen.
- (art. 6.39) De vergunningvrije diameter van duikers (verbindingskokers) in sloten en andere kleinere oppervlaktewateren wordt gelijkgetrokken op 0,80 meter. Nu is dit, afhankelijk van de situatie, nog 0,60, 0,80 of 1,00 meter. Een diameter van 0,80 meter is overal ruim voldoende voor de aan- en afvoercapaciteit, en robuust met het oog op wisselende waterpeilen, vuilophoping, bodemdaling, peilaanpassingen en klimaatveranderingen. Waar een diameter van 0,80 meter op praktische bezwaren stuit kan worden overwogen of een kleinere diameter kan worden vergund.
- (art. 6.40) Duikers in wateren met een belangrijke aan- en afvoerfunctie zijn straks altijd vergunningplichtig. Van de nu nog bestaande vrijstelling voor duikers met een diameter van drie meter in sommige aan- en afvoerwateren in de Krimpenerwaard wordt weinig gebruik meer gemaakt; deze komt daarom te vervallen.
- (art. 6.39, 6.44) Het zonder vergunning toegestane aantal bruggen of dammen met duikers wordt gelijkgetrokken op twee per perceel. Het beperken van het aantal bruggen en dammen met duikers is van belang met het oog op de doorstroming, een doelmatig onderhoud van het water en de mogelijke gevolgen voor de waterkwaliteit (schaduwwerking, begroeiing).

- (art. 6.39 en 6.44) Bij het aanleggen van een eerste of tweede dam met duiker of brug per perceel mag straks in het hele gebied zonder compensatie maximaal 60 vierkante meter waterberging verloren gaan. Het compenseren van de waterberging is in de praktijk vaak lastig, terwijl de bereikbaarheid van de percelen noodzakelijk is. Het effect van de demping op het totale watersysteem is in de praktijk gering, ook doordat in de bestaande situatie vaak al één of meer duikers of bruggen aanwezig zijn.
- (art. 6.44) In de aan- en afvoerwateren met een grote doorvoercapaciteit gaat voor bruggen zonder vergunning overal een doorvaarthoogte gelden van 1,00 meter. Voorheen was dit in veengebieden 0,65 meter, maar gezien de breedte van deze wateren sluit een hoogte van 1,00 meter veelal aan bij de praktijk, en is deze hoogte wenselijk met het oog op varend onderhoud en de eventuele recreatievaart. Voor aan- en afvoerwatergangen met een beperkte doorvoercapaciteit blijft de vergunningvrije hoogte in veengebieden 0,65 meter en elders 1,00 meter.
- (art. 6.46) Bruggen binnen de zonering van waterkeringen zijn altijd vergunningplichtig, met het oog op de waterveiligheid. Buiten waterkeringen worden in aan- en afvoerwateren met een beperkte doorvoercapaciteit bruggen toegestaan als die een doorstroombreedte hebben van ten minste twee meter. Nu is dit al zo in de Krimpenerwaard maar niet in Schieland. In aan- en afvoerwateren met een grote capaciteit zijn zonder vergunning alleen bruggen toegestaan die de hele waterbreedte vrijlaten.
- (art. 6.53) Het aanleggen van 'nieuwe' soorten voorzieningen zoals bodem-energiesystemen, aquathermie (de winning van warmte uit water) en zonnepanelen op waterstaatswerken valt in de basisvariant van de waterschapsverordening, evenals in de huidige situatie, onder de vergunningplicht.
- (art. 9.4) Een vaste ligplaats voor een boot is nu nog altijd vergunningplichtig. De nieuwe regels van HHSK staan het innemen van een ligplaats door de aanwonenden in een aantal gevallen toe. Het gaat daarbij, onder voorwaarden, om ligplaatsen tot 6 meter lang en 2 meter breed in sloten, andere kleine wateren en plassen en in aan- en afvoerwateren met een beperkte doorvoercapaciteit. Ligplaatsen in de aan- en afvoerwateren met een grote doorvoercapaciteit, grotere ligplaatsen, woonboten en ligplaatsen bij gemalen en andere peilregelende kunstwerken blijven vergunningplichtig.
- (H. 10) Het aanbrengen van beplanting of bebouwing in het beperkingengebied van een windwatermolen was onder de keur altijd vergunningplichtig. De huidige regels zijn opgesteld op basis van artikel 6.25 (Bescherming molenbiotoop) van de Omgevingsverordening Zuid-Holland van 20 februari 2019. Hierdoor is opgaande (hout)beplanting en bebouwing niet in alle gevallen vergunningplichtig, maar alleen in die gevallen dat windvang door de molen wordt belemmerd.
- (H.11) HHSK beheert een groot aantal wegen en paden in het buitengebied van de Krimpenerwaard. De bestaande wegenverordening van HHSK wordt zoveel mogelijk beleidsneutraal omgezet naar waterschapsverordening. Waar mogelijk zijn de regels geharmoniseerd en vereenvoudigd. Dit geldt bijvoorbeeld voor de afstanden voor objecten in de berm en tot bochten en kruispunten. Met het oog op de verkeersveiligheid is hierbij gekozen voor de grotere bestaande maten. Ook komt een aantal regels onder de zorgplicht te vallen. De Omgevingswet voegt aanvullende taken aan de waterschappen toe met betrekking tot de geluidsproductie van wegen. In de basisvariant van de waterschapsverordening zijn hiervoor nog geen specifieke regels opgenomen.

5.3 Overgangsrecht

Het overgangsrecht voor de invoering van de waterschapsverordening is geregeld in hoofdstuk 4 van de Invoeringswet Omgevingswet. In artikelen 4.1, 4.3, 4.4, 4.5, 4.13 en 4.14 is voorzien in de overgang van lopende procedures en wat de consequenties zijn van het vervallen van vergunningplichten of het ontstaan van nieuwe vergunningplichten. Werken die overeenkomstig de huidige regels zijn gerealiseerd mogen op grond van het overgangsrecht in de waterschapsverordening in stand blijven.

6 Uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid

In de huidige keur is het nodig om verschillende informatiesystemen te gebruiken voordat duidelijk wordt welke regels van toepassing zijn. Zo is nu informatie uit diverse leggers nodig, maar ook informatie uit peilbesluiten en uit de algemene regels. Bij de invoering van de Omgevingswet wordt ook een landelijk Digitaal Stelsel Omgevingswet geïntroduceerd. Dit stelsel integreert de verschillende verordeningen van alle overheden met een digitale kaart. Ook maakt dit stelsel het aanvragen van vergunningen en het doen van meldingen mogelijk. Om het voor de gebruiker eenvoudiger te maken, worden vragen gesteld en worden de werkingsgebieden getoond, waardoor hij de juiste regels voor zijn gewenste activiteit kan vinden. Dit zorgt ervoor dat de regels gemakkelijker kenbaar zijn.

Strafbaarstelling van de overtreding van regels uit de waterschapsverordening is op centraal niveau al geregeld in de Wet op de economische delicten. Het is dus niet meer mogelijk in de waterschapsverordening strafbaarstellingen en strafmaten op te nemen voor de niet-naleving van de regels van de waterschapsverordening.

ARTIKELSGEWIJS

Artikel 1.1 (begrippen)

In bijlage 1 is de begrippenlijst van deze verordening opgenomen. De begrippenlijst geeft de uitleg over wat precies verstaan moet worden onder bepaalde begrippen die in deze verordening voorkomen. De begripsbepalingen zijn opgenomen voor woorden die in deze verordening een betekenis hebben die afwijkt van het normaal taalgebruik, om de reikwijdte van begrippen af te bakenen of om veel voorkomende beschrijvingen korter op te kunnen schrijven. Begrippen die al op het hogere niveau van de Omgevingswet zijn gedefinieerd komen hier niet in voor.

Mede door de aansluiting op het Digitale Stelsel Omgevingswet is het van groot belang dat terminologie van de waterschapsverordening correspondeert met de wet en gedelegeerde regelgeving en de op gang gebrachte standaardisatie van begrippen. Dat brengt ten opzichte van de keur een aantal terminologische wijzigingen met zich mee.

Artikel 1.2 (doelen)

De doelen van deze waterschapsverordening vormen het algemene kader voor wat in deze verordening geregeld wordt. Voor deze doelen is aangesloten bij artikel 2.17 van de Omgevingswet. In dit artikel van de Omgevingswet zijn de waterschapstaken voor de fysieke leefomgeving toegedeeld.

De doelen van deze verordening met betrekking tot het watersysteem staan in het eerste lid. De doelen met betrekking tot wegen in beheer bij het hoogheemraadschap staan in het tweede lid.

Onderdeel c van het tweede lid is niet overgenomen uit artikel 2.17 van de Omgevingswet. Dit onderdeel is toegevoegd om duidelijk te maken dat de verordening ook regels stelt met betrekking tot het uitvoeren van activiteiten in eco-bermen.

Artikel 1.3 (toepassingsbereik)

In het eerste lid wordt aangegeven op welke gebieden deze verordening van toepassing is; de werkingsgebieden van deze verordening. In het tweede lid wordt dit toepassingsbereik voor enkele hoofdstukken van de verordening begrensd.

Onderdeel c van het eerste lid zorgt ervoor dat waterstaatswerken in het beheergebied van het hoogheemraadschap altijd beschermd worden tegen activiteiten die rondom de waterstaatswerken worden verricht. Een activiteit die net buiten de grens van het beheergebied wordt verricht, maar wel in de beschermingszone van een waterstaatswerk binnen het beheergebied, valt dan nog binnen het toepassingsbereik van deze verordening.

In onderdeel a van het tweede lid is bepaald dat geen omgevingsvergunningsplicht geldt voor projecten, waarvoor door het dagelijks bestuur een projectbesluit als bedoeld in artikel 5.44 van de wet, wordt vastgesteld. Onder project verstaat de wet: het bouwen van bouwwerken of de totstandbrenging van installaties of werken en andere activiteiten die onderdelen van de fysieke leefomgeving wijzigen, inclusief activiteiten voor de winning van delfstoffen (als bedoeld in artikel 1, onder a, van de Mijnbouwwet).

Een projectbesluit kan worden vastgesteld met het oog op de taken van HHSK op het gebied van het beheer van watersystemen (voor zover het beheer daarvan aan het waterschap is toegedeeld) en het waterketenbeheer (de zuivering van stedelijk afvalwater, gebracht in een openbaar vuilwaterriool, in een zuiveringstechnisch werk).

Voor aanleg, vastlegging of versterking van primaire waterkeringen die in beheer zijn bij het hoogheemraadschap geldt op basis van artikel 5.46, tweede lid, Omgevingswet de verplichting een projectbesluit vast te stellen. Voor andere grootschalige projecten kan het hoogheemraadschap zelf bepalen of ze een projectbesluit vaststellen of dat ze bijvoorbeeld aan zichzelf een omgevingsvergunning verlenen voor de uitvoering van een project.

Onderdeel b van het tweede lid is als begrenzing opgenomen om een omgevingsvergunning niet verplicht te stellen voor activiteiten die nodig zijn voor het beheer, bediening en onderhoud van het watersysteem of onderdelen daarvan door of in opdracht van het hoogheemraadschap.

Onderdeel c van het tweede lid heeft het toepassingsbereik ook begrensd voor overige onderhoudsplichtigen, zodat een verplichting tot het plegen van onderhoud niet ook leidt tot een omgevingsvergunningsplicht. De voorschriften voor het onderhoud worden dan in de onderhoudsplicht geformuleerd en niet in een aanvullende vergunning.

De begrenzing van het toepassingsbereik in het tweede lid is niet van toepassing op de regels met betrekking tot lozen en onttrekken. De regels voor lozen en onttrekken blijven onverkort van kracht.

In het derde lid is dezelfde regeling opgenomen voor activiteiten met betrekking tot wegen, die in het tweede lid is opgenomen voor activiteiten met betrekking tot waterstaatswerken.

Artikel 1.4 (werkingsgebieden)

De werkingsgebieden van de regels in deze verordening, bedoeld in artikel 1.3, zijn in bijlage 2 bij deze verordening aangewezen en geometrisch begrensd. In deze bijlage wordt per werkingsgebied aangegeven wat de noemer is van dat werkingsgebied, of het werkingsgebied exact is begrensd of indicatief en in welk geometrisch informatieobject (GIO) het werkingsgebied is opgenomen. Het GIO wordt met een uniek ID aangeduid. Door het opnemen daarvan in de bijlage, worden de GIO's met daarin de werkingsgebieden een integraal onderdeel van de verordening. De noemer van het werkingsgebied is de naam die het werkingsgebied heeft in de juridische tekst. De Gio-link is de hyperlink in de juridische tekst naar het werkingsgebied, zoals deze bij inwerkingtreding is ingetekend in het Digitale Stelsel Omgevingswet. Via de hyperlink is het mogelijk de exacte ligging van het werkingsgebied te achterhalen op een digitale kaart.

Het tweede lid geeft een vangnet voor waterstaatswerken en wegen, in beheer bij het hoogheemraadschap, die nog niet zijn aangewezen en geometrisch zijn begrensd in de bijlage.

Artikel 1.5 (normadressaat)

Dit artikel bepaalt dat degene die de activiteit verricht moet voldoen aan de regels over activiteiten van dit hoofdstuk. Binnen het stelsel van de wet wordt degene die de activiteit verricht primair verantwoordelijk geacht voor de naleving van de regels die gelden voor het verrichten van activiteiten. Voor omgevingsvergunningplichtige activiteiten is dat expliciet verwoord in artikel 5.37, eerste lid, van de wet. Het gaat daarbij om degene die verantwoordelijk is voor het verrichten van de activiteiten, zoals de eigenaar of de opdrachtgever. Deze moet de vergunningvoorschriften zelf naleven en zorgen dat deze door zijn werknemers of contractanten worden nageleefd. Dit artikel bevat een soortgelijke bepaling voor de activiteiten die worden geregeld met algemene regels: degene die de activiteiten verricht, moet voldoen aan de regels van deze verordening, en ervoor zorgen dat de mensen of bedrijven die voor haar of hem werkzaamheden verrichten zich aan de regels over de activiteit houden.

Artikel 1.6 (specifieke zorgplicht: algemeen)

Er is sprake van een specifieke zorgplicht om het verschil tot uitdrukking te brengen met de algemene zorgplicht die in artikel 1.6 en 1.7 van de Omgevingswet is opgenomen. Die algemene zorgplicht geldt op grond van artikel 1.8 van de Omgevingswet niet voor zover er specifieke regels gelden die worden nageleefd. De specifieke zorgplicht in artikel 1.6 van deze waterschapsverordening is een dergelijke specifieke regel. Dat geldt overigens ook voor de artikelen 1.7 en 1.8 waarin de specifieke zorgplicht nader wordt geconcretiseerd. Deze specifieke zorgplicht stelt dus algemene regels die gelden voor alle activiteiten die eronder vallen, ongeacht of voor die activiteiten op grond van deze waterschapsverordening nog andere regels gelden, zoals een meldingsplicht of een omgevingsvergunningplicht.

Specifieke zorgplichten geven voor een activiteit het doel aan dat bij de bescherming van de fysieke leefomgeving moet worden bereikt zonder daarbij aan te geven met welke middelen dat doel bereikt moet worden, en zonder dat doel in kwantificeerbare termen te omschrijven. De specifieke zorgplichten houden daarmee het midden tussen de algemene zorgplicht van de wet en de meer uitgewerkte doelvoorschriften en middelvoorschriften. Ze kunnen bij een evenwichtig gebruik een positieve rol spelen in verschillende situaties:

- a) ze dragen bij aan het beperken van gedetailleerde regels, zonder dat dit afbreuk doet aan de duidelijkheid voor zowel degene die de activiteit verricht als het bevoegd gezag;
- b) ze voorzien in bescherming van de leefomgeving bij nieuwe activiteiten of het op een andere manier dan gebruikelijk verrichten van bestaande activiteiten, waarmee bij het opstellen van regels geen rekening kon worden gehouden;
- c) ze geven aan hoe gehandeld moet worden in gevallen waarin vanwege de verschillen in de fysieke leefomgeving een algemene regel niet kwantificeerbaar kan worden gemaakt;
- d) ze geven een maatstaf voor handelen in bijzondere situaties, waarin de bescherming van de leefomgeving tijdelijk een andere of aanvullende inspanning vraagt.

Artikel 1.7 (specifieke zorgplicht: concretisering)

Dit artikel concretiseert de specifieke zorgplicht op een niet-limitatieve wijze. De nadruk ligt in dit artikel op de bescherming van waterstaatswerken.

Artikel 1.8 (specifieke zorgplicht: minimale verplichtingen kwaliteit)

Dit artikel bevat een specifieke zorgplicht voor lozingsactiviteiten op een oppervlaktewaterlichaam en lozingsactiviteiten op een zuiveringstechnisch werk. De formulering van deze concretisering van de specifieke zorgplicht is gelijk aan die van artikel 2.11 van het Besluit activiteiten leefomgeving. Het eerste lid bevat de omschrijving van de zorg die iedereen die een lozingsactiviteit verricht moet betrachten. Het tweede lid bevat een nadere uitwerking van de elementen die in ieder geval tot die zorg behoren.

Deze specifieke zorgplicht is de opvolger van de zorgplichten die in artikel 2.1 van het voormalige Activiteitenbesluit milieubeheer, artikel 2.1 van het voormalige Besluit lozen buiten inrichtingen en artikel 4 van het Besluit lozing afvalwater huishoudens waren opgenomen.

De specifieke zorgplicht van dit artikel geldt naast de meer uitgewerkte artikelen over lozingsactiviteiten in hoofdstuk 3. De specifieke zorgplicht treedt dus (anders dan de algemene zorgplicht van de Omgevingswet) niet terug als er meer uitgewerkte regels zijn gesteld. De specifieke zorgplicht geldt ook voor lozingsactiviteiten waarvoor een omgevingsvergunning op grond van paragraaf 2.19 is vereist.

Dit sluit aan op de keuze die het Rijk heeft gemaakt over de werking van de specifieke zorgplichten van het Besluit activiteiten leefomgeving. De specifieke zorgplicht fungeert zoals een basisnorm voor alle lozingsactiviteiten die onder de reikwijdte van dit hoofdstuk vallen.

De algemene regels van hoofdstuk 3 en de voorschriften die aan een omgevingsvergunning voor een lozingsactiviteit worden verbonden, zijn een nadere uitwerking van de specifieke zorgplicht voor een concrete lozingsactiviteit.

Die algemene regels en vergunningvoorschriften moeten steeds passen binnen de oogmerken van artikel 2.2 (waarnaar in het eerste lid wordt verwezen) en de strekking die in het tweede lid is opgenomen. Deze brede werking van de specifieke zorgplicht maakt het mogelijk om maatregelen, die voor zich spreken en die ieder redelijk denkend mens zal nemen, niet uit te schrijven in de algemene regels van dit hoofdstuk en in vergunningvoorschriften. De specifieke zorgplicht waarborgt dat zulke vanzelfsprekende maatregelen worden genomen.

Tegen een overtreding van de specifieke zorgplicht kan handhavend worden opgetreden. Handhavend optreden ligt voor de hand bij evidente overtredingen van de specifieke zorgplicht. Daarvan is sprake in situaties waarin het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht onmiskenbaar in strijd is met de specifieke zorgplicht. Er kunnen ook situaties aan de orde zijn waarin niet direct duidelijk is of van onmiskenbare strijd sprake is. Het bevoegd gezag zal dan een keuze moeten maken tussen een handhavingstraject of het eerst verduidelijken wat de specifieke zorgplicht inhoudt. Die verduidelijking kan in de vorm van het stellen van een maatwerkvoorschrift (zie het navolgende artikel) maar dat hoeft niet.

Ook wanneer het bevoegd gezag degene die de activiteit verricht mondeling of schriftelijk informeert over wat er in een concreet geval onder de specifieke zorgplicht moet worden verstaan, is het voor diegene na ontvangst van die informatie duidelijk wat er verwacht wordt. Als daar geen gevolg aan wordt gegeven, is er sprake van onmiskenbare strijd met de specifieke zorgplicht. Een uitgebreidere uiteenzetting van de mogelijkheden om handhavend op te treden tegen overtredingen van de specifieke zorgplicht is opgenomen in de nota van toelichting bij het Besluit activiteiten leefomgeving (Stb. 2018, 293, p. 526-527).

Artikel 1.9 (algemene regel maatwerkvoorschriften)

Maatwerkvoorschriften zijn bij beschikking op te leggen voorschriften over het verrichten van een activiteit in een concreet geval. Het gaat dus niet om regels die voor meer personen of gevallen gelden maar op individuele situaties gerichte voorschriften. Daarvan wordt in de basisvariant terughoudend gebruik gemaakt. Als algemeen uitgangspunt geldt daarom dat geen overlap tussen omgevingsvergunningplicht of maatwerkvoorschriften mogelijk is. Met andere woorden: als een voorschrift aan een omgevingsvergunning kan worden verbonden, of had kunnen worden verbonden, dan is geen maatwerkvoorschrift meer mogelijk.

Artikel 1.10 (maatwerkvoorschriften)

Dit artikel maakt het mogelijk om maatwerkvoorschriften op te leggen voor een wateractiviteit om de specifieke zorgplicht van artikel 1.6, te concretiseren. Een maatwerkvoorschrift is een specifiek voorschrift voor het verrichten van een activiteit in een concreet geval.

Het gaat hier om een brede bevoegdheid tot het opleggen van dit soort maatwerkvoorschriften. Dat kan van belang zijn voor activiteiten die niet duidelijk vallen onder een meer concreet hoofdstuk en de in die hoofdstukken gegeven bevoegdheden tot maatwerkvoorschriften. Activiteiten die dus alleen onder de zorgplicht van artikel 1.6 vallen, kunnen zodoende toch, waar nodig, met een maatwerkvoorschrift bijgestuurd worden.

De artikelen 1.7 en 1.8 concretiseren de zorgplicht in algemene regels. Daarvan mag in het maatwerkvoorschrift worden afgeweken, zolang niet van artikel 1.6 wordt afgeweken.

Het belangenkader voor het gebruik van de bevoegdheid tot het opleggen van maatwerkvoorschriften wordt bepaald door de doelstellingen van artikel 1.2, eerste lid.

Artikel 1.11 (termijnen meldingen)

In verband met de leesbaarheid en toegankelijkheid van de in deze verordening opgenomen meldingsplichten, is gekozen om de termijn waarbinnen een melding moet worden gedaan in algemene zin te bepalen op minimaal vier weken voordat de activiteit wordt verricht. Deze termijn is door dit artikel een bindend onderdeel van de verschillende verbodsbepalingen om zonder melding een activiteit te verrichten.

Om de actualiteit van meldingen te bewaren en om te vermijden dat meldingen maar vast gedaan worden terwijl het daadwerkelijk verrichten van de activiteit nog hoogst onzeker is, is ervoor gekozen een uiterste termijn op te nemen van zes maanden. Als binnen die termijn niet met de activiteit een aanvang is gemaakt, vervalt de melding en zal, als de activiteit alsnog doorgaat, een nieuwe melding gedaan moeten worden.

Artikel 1.12 (algemene beoordelingsregel)

In elk hoofdstuk of paragraaf van deze verordening is in het eerste artikel steeds een aantal oogmerken of te dienen belangen vermeld. Het is met het oog op de in deze artikelen opgenomen belangen dat de regels in dat hoofdstuk of die paragraaf zijn gesteld. In artikel 1.12 wordt als beoordelingsregel duidelijk gemaakt dat deze oogmerken ook het belangenkader vormen voor de vergunningverlening van de activiteiten van het betreffende hoofdstuk of de betreffende paragraaf. Dat laat overigens onverlet dat in concrete hoofdstukken of paragrafen meer specifieke beoordelingsregels opgenomen kunnen zijn, zoals dat bijvoorbeeld het geval is in artikel 3.47 van de verordening.

Artikel 2.1 (toepassingsbereik)

Dit hoofdstuk is van toepassing op het hele beheergebied van het hoogheemraadschap. Dit toepassingsbereik is noodzakelijk vanwege het karakter van de activiteiten in dit hoofdstuk. De systeemactiviteiten gaan over de onderlinge samenhang binnen het watersysteem en activiteiten die van invloed kunnen zijn op een waterstaatswerk vanuit buiten het beperkingengebied van dat waterstaatswerk, zoals bijvoorbeeld het veroorzaken van een toename van kwel in relatie tot het grondwater.

Artikel 2.2 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: systeemactiviteiten)

Voor de vraag of een waterstaatswerk wordt gewijzigd is de normatieve legger een belangrijk criterium.

Artikel 2.3 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: kwel of wegzijging)

Het zonder omgevingsvergunning afgraven of bewerken van grond in kwelgevoelige gebieden wordt, afhankelijk van de bodem- en grondwatersituatie, beperkt tot een diepte van 1, 2 of 3 meter onder maaiveld of 1 meter onder het oppervlaktewaterpeil. Bij diepere ontgravingen is een individuele toets nodig op de gevolgen voor de grondwaterstromingen. Een toename van de kwel is ongewenst in verband met de (water)bodeminstabiliteit, de gevolgen voor de

grondwater- en oppervlaktewaterkwaliteit en het beheer van het waterpeil. De kwelgevoelige gebieden waarvoor dit geldt zijn aangegeven op een kaart.

Artikel 2.4 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: diepwanden)

De activiteit heeft tot doel om verstoring van de grondwaterstroming in het watervoerende zandpakket onder de deklaag (van klei en veen) te voorkomen. Diepwanden kunnen de grondwaterstroming veranderen. Dit kan grondwateroverlast en grondwateronderlast veroorzaken, maar ook een wijziging in de grondwaterkwaliteit. Deze activiteit moet individueel getoetst worden, daarom is deze omgevingsvergunningplichtig.

Artikel 3.1 (activiteiten)

Dit hoofdstuk is van toepassing op lozingsactiviteiten op oppervlaktewaterlichamen die in beheer zijn bij het hoogheemraadschap en lozingsactiviteiten op zuiveringstechnische werken die in beheer zijn bij het hoogheemraadschap. De artikelen in dit hoofdstuk zijn ook van toepassing op lozingsactiviteiten die afkomstig zijn van een milieubelastende activiteit als bedoeld in hoofdstuk 3 van het Besluit activiteiten leefomgeving. In dat geval zijn de artikelen maatwerkregels als bedoeld in artikel 2.12 van het Besluit activiteiten leefomgeving.

Artikel 3.2 (oogmerken)

Dit artikel geeft aan met welke oogmerken de regels in dit hoofdstuk zijn gesteld. Dit zijn, kort gezegd, de doelstellingen van het waterbeheer (zie de begripsomschrijving van beheer van watersystemen in de Omgevingswet) aangevuld met de bescherming van de doelmatige werking van zuiveringstechnische werken. De regels in dit hoofdstuk zijn ook gesteld met het doel om wateroverlast of watertekorten te voorkomen of te beperken. Deze zijn afkomstig uit de voormalige keur.

Op grond van artikel 10.29a van de Wet milieubeheer moet het hoogheemraadschap bij het stellen van regels in de waterschapsverordening ook rekening houden met de in dat artikel opgenomen voorkeursvolgorde voor het omgaan met afvalwater. Deze voorkeursvolgorde gold ook voor de voormalige rijksregels die in dit hoofdstuk zijn opgenomen. Bij het opstellen van de regels over lozingen in een oppervlaktewaterlichaam in dit hoofdstuk is daarom niet alleen rekening gehouden met de bescherming van de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen en de doelmatige werking van zuiveringstechnische werken, maar ook met bijvoorbeeld de voorkeur om afvalwater, dat qua biologische afbreekbaarheid niet overeenkomt met huishoudelijk afvalwater, zo nodig na retentie of zuivering bij de bron te hergebruiken of lokaal terug te brengen in het milieu. Daarom is in verschillende artikelen in dit hoofdstuk bepaald dat afvalwaterstromen onder voorwaarden op een oppervlaktewaterlichaam kunnen worden geloosd.

Hierbij is een afweging gemaakt tussen enerzijds de bescherming van de kwaliteit van het oppervlaktewaterlichaam (dat leidt tot beperking van lozingen op een oppervlaktewaterlichaam) en anderzijds de bescherming van de doelmatige werking van zuiveringstechnische werken en de voorkeur voor lokale verwerking van afvalwater (dat leidt tot beperking van lozingen op de vuilwaterriolering). Waar deze afweging heeft gespeeld, is dit te herkennen aan het gebruik van het oogmerk 'doelmatig beheer van afvalwater'.

Het eerste lid van dit artikel bevat de algemene gronden waarop een omgevingsvergunning voor een wateractiviteit op grond van deze verordening wordt verleend. Een omgevingsvergunning voor een wateractiviteit wordt alleen verleend als, kort gezegd, de aangevraagde activiteit in overeenstemming is met de doelen van het waterbeheer. Als de aangevraagde activiteit niet met deze doelen verenigbaar is, dan wordt de

omgevingsvergunning geweigerd. Deze beoordelingsregel sluit aan op de beoordelingsregel die het Rijk hanteert voor omgevingsvergunningen voor wateractiviteiten als bedoeld in artikel 5.1 van de Omgevingswet (zie artikel 8.84, eerste lid, van het Besluit kwaliteit leefomgeving).

Het tweede en derde lid bevatten de beoordelingsregels die volgens de instructieregel van artikel 6.2 van het Besluit kwaliteit leefomgeving in de waterschapsverordening moeten worden opgenomen. Inhoudelijk zijn deze leden een voortzetting van de regel die voorheen in artikel 6.1a van het Waterbesluit was opgenomen, maar dan beter toegesneden op de eisen die de Kaderrichtlijn Water stelt.

In aanvulling op deze algemene beoordelingsregels, zijn specifieke beoordelingsregels voor lozingsactiviteiten op een oppervlaktewaterlichaam, lozingsactiviteiten op een zuiveringstechnisch werk, wateronttrekkingsactiviteiten en beperkingengebiedactiviteiten die betrekking hebben op een waterstaatswerk opgenomen in de hoofdstukken 2 tot en met 4.

Artikel 3.3 (omgevingsvergunning)

Dit artikel heeft betrekking op de kwantiteit van de lozingsactiviteiten. De omgevingsvergunningplichtige gevallen vanuit het belang van de kwaliteit van de lozingsactiviteiten zijn aangewezen in de artikelen 3.43 en 3.44.

Het lozen van grote hoeveelheden water kan negatieve gevolgen hebben voor het watersysteem. In dit artikel staat een verbodsbepaling voor het brengen van water in oppervlaktewaterlichamen, waarbij de hoeveelheid afhankelijk is van de functie van dat oppervlaktewaterlichaam.

Daarnaast kan het gevolgen hebben voor de ecologie. Dit artikel gaat niet in op de samenstelling van het te lozen water.

Artikel 3.4 (lozen van grondwater bij saneringen)

Afvalwater afkomstig van het saneren van de bodem of het grondwater (of een aan een grondwatersanering voorafgaand onderzoek) is qua biologische afbreekbaarheid niet vergelijkbaar met huishoudelijk afvalwater. In lijn met de voorkeursvolgorde voor het omgaan met afvalwater, opgenomen in artikel 10.29a van de Wet milieubeheer, heeft het de voorkeur om dit afvalwater na zuivering lokaal terug te brengen in het milieu en niet af te voeren naar de rioolwaterzuiveringsinstallatie (RWZI) via het openbare vuilwaterriool. Daarom is in dit artikel het lozen op een oppervlaktewaterlichaam toegestaan. Deze paragraaf geldt ook voor lozingen afkomstig van milieubelastende activiteiten als bedoeld in hoofdstuk 3 van het Besluit activiteiten leefomgeving. In dat geval zijn de regels van deze paragraaf maatwerkregels op grond van artikel 2.12 van dat besluit.

Bij het saneren kunnen, naast het positieve milieueffect dat de sanering heeft, ook nadelige gevolgen optreden. Om de nadelige gevolgen voor de oppervlaktewaterkwaliteit van bij het saneren vrijkomend afvalwater te beperken, zijn in dit artikel emissiegrenswaarden opgenomen voor het lozen daarvan. Vaak wordt dit water ter plaatse gezuiverd. Het afvalwater wordt vervolgens in het oppervlaktewater geloosd.

Voor lozingen in het oppervlaktewater zijn emissiegrenswaarden. De emissiegrenswaarden zijn overgenomen uit het voormalige Activiteitenbesluit milieubeheer en het voormalige Besluit lozen buiten inrichtingen. Alle oppervlaktewaterlichamen zijn kwetsbaar voor de gevolgen van lozingen. Daarom is er maar 1 kolom met emissiegrenswaarden. In het Activiteitenbesluit milieubeheer en het Besluit lozen buiten inrichtingen was ook bepaald dat het afvalwater doelmatig moest kunnen worden bemonsterd. Die regel is nu opgenomen in de specifieke zorgplicht in artikel 1.8.

Artikel 3.5 (lozen bij ontijzeren grondwater)

Het lozen van afvalwater afkomstig van het ontijzeren van grondwater is niet geregeld in het Besluit activiteiten leefomgeving. Volgens het Activiteitenbesluit milieubeheer was het mogelijk voor agrarische activiteiten om dit afvalwater te lozen in een vuilwaterriool of, als er geen vuilwaterriool aanwezig is binnen 40 meter vanaf de perceelgrens waar het afvalwater vrijkomt, in het oppervlaktewater.

In deze waterschapsverordening is de lozing ook toegestaan bij andere activiteiten. In het omgevingsplan van de gemeente is de lozingsroute naar het vuilwaterriool opgenomen. Bij lozingen die voor 2013 al plaatsvonden, wordt de afstand berekend vanaf de plek waar het vrijkomt in plaats van de perceelgrens. De afstand wordt berekend over de kortste lijn waarlangs aansluiting daadwerkelijk kan plaatsvinden. Dit is niet altijd hemelsbreed de kortste lijn. Privaatrechtelijke belemmeringen of de aanwezigheid van bijvoorbeeld een waterkering kunnen een reden zijn waarom de aansluitleiding langs een andere route moet worden aangelegd dan hemelsbreed de kortste lijn.

Het tweede lid bevat de emissiegrenswaarden die gelden voor deze lozing.

Artikel 3.6 (lozen van grondwater bij ontwatering)

Grondwater bij ontwatering is de algemene term voor grondwater dat vrijkomt bij bijvoorbeeld bronneringen en water uit drainagebuizen. Dit kunnen kleinschalige activiteiten betreffen die na een paar uur zijn afgerond, maar ook grootschalige projecten (vooral in de bouw) die jaren duren en waar zeer grote hoeveelheden grondwater worden weggepompt. En permanente drainages.

De regeling voor het lozen van grondwater heeft de voorkeursvolgorde voor het beheer van afvalwater (artikel 10.29a van de Wet milieubeheer) als uitgangspunt. Over het algemeen kan het grondwater dat lokaal bij ontwatering vrijkomt zonder problemen lokaal in het milieu teruggebracht worden. Maar het is niet uitgesloten dat afhankelijk van de locatie waar het vrijkomt grondwater in enige mate verontreinigd kan zijn of van nature stoffen bevat, waarvan de lozing bezwaarlijk kan zijn. Veelal is dit lokaal bekend uit gegevens bij het bedrijf zelf of bij de overheid. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van degene die loost om het hoogheemraadschap te informeren over de bekende gegevens over de samenstelling en eventuele verontreiniging van het grondwater. Dit is met name van belang daar waar de samenstelling van het grondwater afwijkt van de in het gebied voorkomende grondwaterkwaliteit. Bij twijfel over de vraag of hiervan sprake zou kunnen zijn is het raadzaam om contact op te nemen met het hoogheemraadschap om na te gaan of er in een bepaald gebied nog stoffen in de bodem aanwezig zijn, waarvan lozing tot problemen zou kunnen leiden.

In dit artikel is een emissiegrenswaarde voor onopgeloste bestanddelen opgenomen. Het beperken van visuele verontreiniging valt onder de specifieke zorgplicht en is daarom niet uitgeschreven in dit artikel.

Dit artikel is niet van toepassing op lozingen van grondwater bij wonen, omdat het Besluit lozing afvalwater huishoudens geen specifieke eisen bevatte voor deze lozingen. Voor wonen wordt daarom volstaan met de specifieke zorgplicht van dit hoofdstuk.

Artikel 3.7 (meet- en rekenbepalingen)

In dit artikel wordt aangegeven welke normen gehanteerd worden voor het meten van emissiegrenswaarden. Artikelen met normbladen voor het bemonsteren van afvalwater schrijven niet voor dat het afvalwater moet worden bemonsterd, maar wel wat er moet

gebeuren áls er wordt bemonsterd. Er zijn normen opgenomen voor het bemonsteren, conserveren en ontsluiten. Ook zijn de analysemethoden die moeten worden gebruikt voor de stoffen waaraan in deze paragraaf emissiegrenswaarden worden gesteld voorgeschreven. De versies van de NEN-EN-normen zijn opgenomen in de begripsbepalingen van bijlage I.

Als er wordt bemonsterd, moeten de monsters volgens NEN 6600-1 worden geconserveerd om te voorkomen dat in de monsters verandering optreedt voor de te analyseren parameter tussen het moment van bemonstering en het moment van analyse. Omdat de emissiegrenswaarden die zijn gesteld betrekking hebben op het totaal van opgeloste en niet opgeloste stoffen in het afvalwater, is het van belang dat het monster niet gefilterd wordt en dat de stoffen die zich onopgelost in het afvalwater bevinden meegenomen worden in de analyse.

Artikel 3.8 (gegevens en bescheiden)

Dit artikel verplicht om vier weken voor de start van de lozing het bevoegd gezag te informeren. Daarbij worden de aard en omvang van de lozing aangegeven, zoals de te lozen hoeveelheid afvalwater en de concentraties van stoffen die in het afvalwater worden verwacht. Het bevoegd gezag moet eveneens worden geïnformeerd als er wijzigingen optreden in de lozing, bijvoorbeeld omdat de te lozen hoeveelheid water wordt aangepast.

De plicht om het bevoegd gezag te informeren geldt niet voor kortdurende lozingen bij bijvoorbeeld bronbemalingen, of bij lozingen vanuit huishoudens.

Artikel 3.9 (lozen van afvloeiend hemelwater)

Dit artikel heeft betrekking op het lozen van afvloeiend hemelwater dat niet afkomstig is van een verplichte bodembeschermende voorziening. Het gaat met name om afvloeiend hemelwater van daken en van verhardingen, waar geen bodembedreigende activiteiten plaatsvinden. Dit artikel is wel van toepassing op afvloeiend hemelwater afkomstig van bodembeschermende voorzieningen die vrijwillig zijn aangebracht. Onder afvloeiend hemelwater wordt niet verstaan het hemelwater van een kas als bedoeld in paragraaf 4.78 van het Besluit activiteiten leefomgeving of drainagewater als bedoeld in paragraaf 4.77 van dat besluit.

De regeling voor het lozen van hemelwater heeft de voorkeursvolgorde voor het beheer van afwater (artikel 10.29a van de Wet milieubeheer) als uitgangspunt. Over het algemeen kan afvloeiend hemelwater zonder problemen lokaal in het milieu teruggebracht worden. De beheerder van het terrein of oppervlak waar het hemelwater is neergekomen is verantwoordelijk voor het nemen van deze preventieve maatregelen en kan vervolgens op grond van de specifieke zorgplicht (artikel 1.6) worden aangesproken op het nemen daarvan.

De maatregelen kunnen bijvoorbeeld inhouden het schoonhouden van het terrein, het dusdanig omgaan met milieugevaarlijke stoffen dat verontreiniging van het hemelwater wordt voorkomen, het bij de keuze van materialen die aan hemelwater zijn blootgesteld rekening houden met het feit dat bij contact van hemelwater met deze materialen verontreinigende stoffen in het hemelwater kunnen geraken (uitloging), of een zodanige wijze van onkruidbestrijding dat onnodige verontreiniging van het hemelwater wordt voorkomen. In deze verordening is ervoor gekozen deze preventieve maatregelen niet in concrete voorschriften te vertalen.

In het tweede lid is het lozen van afvloeiend hemelwater vanaf rijkswegen en provinciale wegen buiten de bebouwde kom geregeld. Tot die wegen behoren eveneens de daarbij behorende bruggen, viaducten en andere kunstwerken, en overig openbaar gebied. In het

verleden is veel onderzoek verricht naar verontreinigingen in afvloeiend hemelwater van wegen en overige openbare ruimte.

Afhankelijk van de intensiteit van het verkeer kan het in meer of mindere mate verontreinigd zijn met straatvuil, waarin PAK's, zware metalen of minerale olie voorkomen. Buiten de bebouwde kom is het lozen van afstromend wegwater in een gemeentelijk rioolstelsel veelal niet mogelijk, omdat daar geen rioolstelsels zijn aangelegd, of slechts rioolstelsels, die niet bestemd zijn voor afvoer van regenwater. Het wegwater vloeit buiten de bebouwde kom meestal af naar de bodem of een eventueel aanwezig oppervlaktewaterlichaam.

Hemelwater afkomstig van rijkswegen en provinciale wegen wordt buiten de bebouwde kom bij voorkeur geloosd op de bodem. De regels hierover staan in het omgevingsplan. Als lozen in de bodem niet (of niet volledig) mogelijk is, kan lozing in een niet-aangewezen oppervlaktewaterlichaam wanneer het lozen via een andere route niet mogelijk is.

Artikel 3.10 (gegevens en bescheiden)

Lozingen van afstromend hemelwater vormen in het algemeen geen risico voor de oppervlaktewaterkwaliteit. Het is daarom niet nodig om voorafgaand aan de start of wijziging van de lozing het bevoegd gezag te informeren. Alleen wanneer er een rijksweg of provinciale weg wordt aangelegd of gewijzigd, moet het bevoegd gezag tijdig op de hoogte worden gesteld. Het bevoegd gezag kan dan samen met de wegbeheerder bekijken wat de gewenste wijze van verwerking van het afstromende regenwater is.

Artikel 3.11 (lozen van huishoudelijk afvalwater)

In de praktijk vinden de meeste lozingen van huishoudelijk afvalwater plaats in het vuilwaterriool. Voor een beperkt aantal situaties waar geen aansluiting op het vuilwaterriool of een zuiveringstechnisch werk mogelijk is, is lozen op een oppervlaktewaterlichaam toegestaan. Dit is toegestaan buiten de bebouwde kom of binnen de bebouwde kom van waaruit stedelijk afvalwater wordt geloosd met een vervuilingswaarde van minder dan 2000 inwonerequivalenten. Deze paragraaf geldt ook voor lozingen afkomstig van milieubelastende activiteiten als bedoeld in hoofdstuk 3 van het Besluit activiteiten leefomgeving. In dat geval zijn de regels van deze paragraaf maatwerkregels op grond van artikel 2.12 van dat besluit.

Binnen de in het eerste lid aangegeven afstanden tot de riolering in combinatie met het aantal inwonerequivalenten dat geloosd wordt is het verboden direct in het oppervlaktewater te lozen. Aansluiting op de riolering ligt dan voor de hand. Buiten deze afstandsgrenzen moet het huishoudelijk afvalwater gezuiverd worden voordat het geloosd mag worden in het oppervlaktewater.

De afstanden in dit artikel zijn de afstanden van het vuilwaterriool of zuiveringstechnisch werk tot de kadastrale grens van het perceel waar het huishoudelijk afvalwater vrijkomt. Voor een aantal lozingen van huishoudelijk afvalwater die al voor 1 maart 1997 plaatsvonden werd op grond van de toen geldende wetgeving de afstand bepaald tot het gedeelte van het gebouw dat het dichtst bij het vuilwaterriool of zuiveringstechnisch werk was gelegen. Voor deze lozingen geldt overgangsrecht. Dit overgangsrecht is ongewijzigd overgenomen uit het voormalige Activiteitenbesluit milieubeheer, het voormalige Besluit lozen buiten inrichtingen en de daaraan voorafgaande besluiten: het voormalige Lozingenbesluit bodembescherming en het voormalige Lozingenbesluit Wvo huishoudelijk afvalwater.

In sommige gevallen is hemelsbreed de afstand tot het dichtstbijzijnde vuilwaterriool minder dan genoemd in het eerste lid, maar is het in de praktijk niet mogelijk daar een afvoerleiding aan te leggen. Bijvoorbeeld omdat dan een watergang gekruist of een dijk doorboord moet

worden. Daarvoor is in het tweede lid, onderdeel b, opgenomen dat de afstand berekend moet worden langs de lijn waar in de praktijk een afvoerleiding aangelegd kan worden.

Artikel 3.12 (zuiveringsvoorziening huishoudelijk afvalwater)

In de situaties dat niet wordt aangesloten op de riolering maar direct wordt geloosd in het oppervlaktewater worden met dit artikel lozingseisen in de vorm van emissiegrenswaarden gesteld. Aan de hier gestelde lozingseisen ligt het CIW-rapport 'Individuele Behandeling van Afvalwater, IBA-systemen' van januari 1999 ten grondslag.

De voorwaarden die aan de lozingen in het oppervlaktewater van huishoudelijk afvalwater worden gesteld komen in grote lijnen overeen met de hieraan voorafgaande voorwaarden op grond van het voormalige Lozingenbesluit Wvo huishoudelijk afvalwater.

Voor beperkte lozingen van huishoudelijk afvalwater kan de lozer er, in afwijking van de emissiegrenswaarden op grond van tabel 3.12, voor kiezen te lozen via een septic tank. Deze voorziening is geschikt voor lozingen tot en met 5 inwonerequivalenten. Vandaar dat in het derde lid van dit artikel is aangegeven dat lozingen van huishoudelijk afvalwater van minder dan 6 inwonerequivalenten via zo'n voorziening geloosd mogen worden.

Deze voorwaarden komen overeen met de voorwaarden die voorafgaand aan de inwerkingtreding van het voormalige Activiteitenbesluit milieubeheer en het voormalige Besluit lozen afvalwater huishoudens golden op grond van de Regeling Wvo septic tank en de Uitvoeringsregeling lozingenbesluit bodembescherming. Oudere voorzieningen die nog steeds zijn afgestemd op de hoeveelheid te lozen afvalwater, mogen ook worden gebruikt. De voor 2009 geplaatste voorzieningen kunnen namelijk niet worden getoetst aan de norm voor het hydraulisch rendement, omdat de in de NEN-EN 12566-1 beschreven beproevingsprocedure niet in het veld toepasbaar is.

Artikel 3.13 (meet- en rekenbepalingen)

In dit artikel wordt aangegeven welke normen gehanteerd worden voor het meten van emissiegrenswaarden. Artikelen met normbladen voor het bemonsteren van afvalwater schrijven niet voor dat het afvalwater moet worden bemonsterd, maar wel wat er moet gebeuren als er wordt bemonsterd. Er zijn normen opgenomen voor het bemonsteren, conserveren en ontsluiten. Ook zijn de analysemethoden die moeten worden gebruikt voor de stoffen waaraan in deze paragraaf emissiegrenswaarden worden gesteld voorgeschreven. De versies van de NEN-EN-normen zijn opgenomen in de begripsbepalingen van bijlage I.

Als er wordt bemonsterd, moeten de monsters volgens NEN 6600-1 worden geconserveerd om te voorkomen dat in de monsters verandering optreedt voor de te analyseren parameter tussen het moment van bemonstering en het moment van analyse. Omdat de emissiegrenswaarden die zijn gesteld betrekking hebben op het totaal van opgeloste en niet opgeloste stoffen in het afvalwater, is het van belang dat het monster niet gefilterd wordt en dat de stoffen die zich onopgelost in het afvalwater bevinden meegenomen worden in de analyse.

Artikel 3.14 (gegevens en bescheiden)

Dit artikel verplicht om vier weken voor de start van de lozing het bevoegd gezag te informeren. Daarbij worden de aard en omvang van de lozing aangegeven, zoals de het aantal inwonerequivalenten en de wijze van behandelen. Het bevoegd gezag moet eveneens worden geïnformeerd als er wijzigingen optreden in de lozing, bijvoorbeeld omdat de te lozen hoeveelheid water wordt aangepast.

Artikel 3.15 (koelwater)

Deze paragraaf is niet van toepassing op lozingen van koelwater afkomstig van milieubelastende activiteiten als bedoeld in hoofdstuk 3 van het Besluit activiteiten leefomgeving. Bij het opstellen van dat besluit is al beoordeeld bij welke milieubelastende activiteiten koelwater kan vrijkomen. Als dat het geval is, zijn er in dat besluit regels over het lozen van koelwater opgenomen.

Maar het lozen van koelwater kan ook plaatsvinden bij bedrijven die niet onder het dat besluit vallen. Daarom is in dit artikel het lozen van koelwater op een oppervlaktewaterlichaam geregeld. Koelwater kan ook worden geloosd in een hemelwaterriool. De regels daarover staan in het omgevingsplan van de gemeente.

Er mogen aan het koelwater geen chemicaliën (zoals aangroeiwerende middelen of antikalkmiddelen) worden toegevoegd. De warmtevracht van een koelwaterlozing wordt berekend als het product van het lozingsdebiet en het verschil tussen de lozingstemperatuur en de temperatuur van het ontvangende oppervlaktewaterlichaam. De warmtecapaciteit van het koelwater is gelijk aan 4.190 kJ per m³ per graad temperatuursverhoging. Anders geformuleerd:

De warmtevracht = $L \times \Delta T \times W$, waarbij

L = lozingsdebiet (m³/s)

ΔT = verschil temperatuur koelwater en temperatuur ontvangend oppervlaktewater in graden Celsius.

W = warmtecapaciteit van het koelwater = 4190 kJ/m³ per graad temperatuurstijging.

Voor het lozen van koelwater met een hogere warmtevracht, of voor het toedienen van chemicaliën, is een maatwerkvoorschrift vereist.

Artikel 3.16 (gegevens en bescheiden)

Dit artikel verplicht om vier weken voor de start van de lozing het bevoegd gezag te informeren. Daarbij worden de maximale warmtevracht aangegeven. Het bevoegd gezag moet eveneens worden geïnformeerd als er wijzigingen optreden in de lozing, bijvoorbeeld omdat de te lozen hoeveelheid water wordt aangepast.

Artikel 3.17 (bij reinigen en conserveren geen afvalwater lozen)

Deze paragraaf heeft betrekking op het lozen bij werkzaamheden aan bouwwerken in de buurt van oppervlaktewater. Hierbij kan gedacht worden aan (spoor)bruggen, sluizen, steigers, kadewanden of panden die grenzen aan het oppervlaktewater.

De regels in het voormalige Activiteitenbesluit milieubeheer (paragraaf 3.1.6) en het voormalige Besluit lozen buiten inrichtingen (paragraaf 3.5) schreven voor dat bij het reinigen en conserveren maatregelen getroffen dienden te worden om het in het oppervlaktewaterlichaam lozen van stoffen te voorkomen. Deze regels betroffen gedetailleerde instructies waaraan de lozer moest voldoen. Hierdoor mocht slechts afvalwater in een oppervlaktewaterlichaam worden geloosd bij het afwassen met water en het schoonspuiten met water onder een druk van ten hoogste 200 bar. Voor andere reinigings- en conserveringswerkzaamheden zijn regels gesteld in artikel 3.18.

Artikel 3.18 (werkinstructie bij reinigen en conserveren)

Het onderhouden van bouwwerken houdt veelal in dat de bouwwerken van verontreinigingen worden ontdaan, dat roest en oude verflagen worden verwijderd en dat een nieuwe verflaag wordt aangebracht. Bij de werkzaamheden worden reinigings- en/of conserveringstechnieken toegepast en komen stoffen vrij of worden stoffen gebruikt die emissies veroorzaken naar oppervlaktewaterlichaam.

Om deze emissies te voorkomen of te beperken zijn milieubescherpende maatregelen nodig. In het algemeen gebeurt dit door het afschermen van de ruimte waarin wordt gewerkt en opvangen en verwerken van vrijkomende stofdeeltjes. Afhankelijk van de omvang en bezwaarlijkheid van de vrijkomende stoffen kunnen met een optimale combinatie van de toegepaste techniek, de te verwijderen of toe te passen materialen en stoffen en de te nemen milieubescherpende maatregelen de nadelige gevolgen voor het milieu beperkt worden.

Voor de reinigings- en conserveringswerkzaamheden moet een werkinstructie opgesteld worden waarin de maatregelen staan die getroffen worden om het lozen te voorkomen of, voor zover dat niet mogelijk is, zoveel mogelijk te beperken. De werkinstructie kan de maatregelen bevatten die onder het voormalige Activiteitenbesluit milieubeheer en het voormalige Besluit lozen buiten inrichtingen worden beschreven, maar het is ook mogelijk om andere maatregelen of technieken te treffen. Voor een uitgebreidere toelichting wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting bij artikel 6.23 van het Besluit activiteiten leefomgeving.

Artikel 3.19 (werkinstructie bij bouwen en slopen)

Als bouwwerken worden gesloopt, gerenoveerd of gebouwd is het bijna onvermijdelijk dat stoffen in het oppervlaktewaterlichaam geraken. Het is daarom van belang dat bij deze werkzaamheden aan bouwwerken, die in de buurt van of boven het oppervlaktewaterlichaam plaatsvinden, verontreiniging van het oppervlaktewaterlichaam zo veel mogelijk wordt voorkomen. De werkwijze en een zorgvuldige bedrijfsvoering zijn daarbij van doorslaggevend belang. Daarom moet een werkinstructie worden opgesteld waarin naast de werkwijze is aangegeven welke preventieve maatregelen worden getroffen om te voorkomen dat stoffen of afvalwater in een oppervlaktewaterlichaam terecht komen. Er moet worden gehandeld conform deze werkinstructie en de daarin genoemde maatregelen moeten worden getroffen.

Artikel 3.20 (beperken stof in het oppervlaktewaterlichaam)

Als het nodig is om te werken met een gesloten hulpconstructie en afzuiging, geldt een eis voor de hoeveelheid stof die naar de buitenlucht wordt afgevoerd. Deze eis is bedoeld om te voorkomen dat het stof alsnog in het oppervlaktewater terecht kan komen. Als de afstand tot een oppervlaktewaterlichaam zodanig groot is dat een lozing redelijkerwijs niet te verwachten is, geldt dit artikel niet.

Artikel 3.21 (meet- en rekenbepalingen)

In dit artikel wordt aangegeven welke norm gehanteerd wordt voor het meten van stof.

Artikel 3.22 (gegevens en bescheiden)

Op grond van dit artikel moet het bevoegd gezag ten minste vier weken voor aanvang van de reinigings- of conserveringswerkzaamheden of de bouw- of sloopwerkzaamheden worden geïnformeerd. Daarbij moet de werkinstructie worden toegestuurd. Het derde lid bevat een uitzondering op de informatieplicht. Over periodieke reinigingswerkzaamheden waarbij alleen

vuilafzetting wordt verwijderd hoeft het bevoegd gezag niet te worden geïnformeerd. Hierbij kan gedacht worden aan bijvoorbeeld gevelreiniging.

Artikel 3.23 (inerte goederen)

Deze paragraaf heeft betrekking op het lozen van stoffen afkomstig van het overslaan van inerte goederen. Inerte goederen zijn goederen die niet bodembedreigend zijn, en die geen gevaarlijke stoffen of CMR-stoffen zijn. Inerte goederen geven bij overslag geen significante milieubelasting. Dit artikel geeft aan welke goederen in ieder geval inerte goederen zijn. De opsomming is dus niet uitputtend. Voor alle genoemde goederen geldt wel dat deze niet verontreinigd mogen zijn, bijvoorbeeld met stoffen die het oppervlaktewater kunnen verontreinigen.

Overslaan is te beschouwen als een handeling binnen het transportproces tussen een onderneming en een andere partij (onderneming of particulier). Bij overslaan gaat het om 'het van en naar een transportmiddel verplaatsen van goederen of materialen'. Onder overslaan vallen bijvoorbeeld het lossen, (be)laden, overladen of (over)hevelen van goederen of materialen. De paragraaf heeft geen betrekking op 'opslaan'. Het opslaan van goederen is al uitputtend geregeld in het Besluit activiteiten leefomgeving.

Artikel 3.24 (lozen bij opslaan van inerte goederen)

Afvalwater dat in contact is geweest met inerte goederen kan worden geloosd op oppervlaktewater. In lijn met de voorkeursvolgorde voor de verwijdering van afvalwater (artikel 10.29a van de Wet milieubeheer) wordt het afvalwater bij voorkeur hergebruikt voordat het wordt geloosd. In het algemeen zal dit (verzameld) afstromend hemelwater, schrob- en spoelwater of water van een nevelgordijn zijn. In het Activiteitenbesluit milieubeheer en het Besluit lozen buiten inrichtingen was bepaald dat de lozing geen visuele verontreiniging mag veroorzaken. Die bepaling keert niet terug, want het voorkomen van visuele verontreiniging is onderdeel van de specifieke zorgplicht van dit hoofdstuk.

Artikel 3.25 (lozen bij overslaan van inerte goederen)

Het tweede lid bepaalt dat bij het overslaan van goederen in de buitenlucht zo veel mogelijk wordt voorkomen dat goederen in een oppervlaktewaterlichaam geraken. Zo veel mogelijk moet voorkomen worden dat de goederen (bijvoorbeeld zand of grind op een oever) afvloeien in het oppervlaktewater of met stuiven, morsen, of andere ongewenste routes in het oppervlaktewater terechtkomen.

In het derde lid is een maatregel opgenomen hoe aan het voorschrift in ieder geval kan worden voldaan bij het laden en lossen van schepen. Bij overslag van schip naar oever (of andersom) betekent dit dat het schip zo dicht mogelijk tegen de oever gelegd moet worden. Aan het derde lid wordt in ieder geval voldaan als het schip zo afgemeerd kan worden dat er geen ruimte tussen schip en kant zit. In de praktijk is dat niet altijd haalbaar, en zal er bij overslag een spleet tussen schip en kant ontstaan. In het derde lid is aangegeven dat deze spleet in ieder geval niet breder mag zijn dan 5 meter. Deze maatregel laat overigens onverlet dat degene die de activiteit verricht de spleet zo klein mogelijk moet houden. Een andere maatregel die toepast kan worden om te voldoen aan het tweede lid is gebruik maken van een ponton of een morsklep.

De maatregelen in het derde lid laten verder onverlet dat degene die de activiteit verricht er alles aan doet om te voorkomen dat goederen in het oppervlaktewater raken. Mocht er onverhoopt toch een lozing plaatsvinden ondanks dat er alles aan gedaan is om dat te voorkomen, dan is die lozing toegestaan op grond van het eerste lid.

Artikel 3.26 (lozen bij overslaan van niet-inerte goederen)

Dit artikel heeft betrekking op het lozen van stoffen afkomstig van het:

- bedrijfsmatig overslaan van niet-inerte goederen;
- overslaan van zout voor het strooien op wegen;
- overslaan van niet-inerte goederen die vrijkomen bij een werk; en
- overslaan van niet-inerte goederen die nodig zijn in een werk.

Met 'bedrijfsmatig overslaan van niet-inerte goederen' wordt het overslaan bedoeld wat in het voormalige Activiteitenbesluit milieubeheer was geregeld voor inrichtingen.

De andere overslaghandelingen (strooizout, niet-inerte goederen die vrijkomen bij of nodig zijn in een werk) hebben betrekking op wat in het voormalige Besluit lozen buiten inrichtingen was geregeld voor het overslaan buiten een inrichting. Bij 'niet-inerte goederen die vrijkomen bij een werk' kan gedacht worden aan het vervangen of aanleggen van een walbeschoeiing in het oppervlaktewater, het aanbrengen of vervangen van kabels in de bodem of oppervlaktewater en andere werkzaamheden in de openbare ruimte. Dit materiaal kan van allerlei aard zijn, zoals beschadigde walbeschoeiing en oude kabels. Ook het nieuwe materiaal kan worden overgeslagen voordat het in het werk wordt aangebracht. In dit geval betreft het dus de nieuwe walbeschoeiing, nieuwe kabels en soortgelijk materiaal die nodig zijn in een werk.

Het tweede lid bepaalt dat bij het overslaan van goederen in de buitenlucht zo veel mogelijk wordt voorkomen dat goederen in een oppervlaktewaterlichaam geraken. Zo veel mogelijk moet voorkomen worden dat de goederen (op bijvoorbeeld een oever) afvloeien in het oppervlaktewater of met stuiven, morsen, of andere ongewenste routes in het oppervlaktewater terechtkomen.

In het derde lid is een maatregel opgenomen hoe aan het voorschrift in ieder geval kan worden voldaan bij het laden en lossen van schepen. Bij overslag van schip naar oever (of andersom) betekent dit dat het schip zo dicht mogelijk tegen de oever gelegd moet worden. Aan het derde lid wordt in ieder geval voldaan als het schip zo afgemeerd kan worden dat er geen ruimte tussen schip en kant zit. In de praktijk is dat niet altijd haalbaar, en zal er bij overslag een spleet tussen schip en kant ontstaan. In het derde lid is aangegeven dat deze spleet in ieder geval niet breder mag zijn dan 5 meter. Deze maatregel laat overigens onverlet dat degene die de activiteit verricht de spleet zo klein mogelijk moet houden. Een andere maatregel die toepast kan worden om te voldoen aan het tweede lid is gebruik maken van een ponton of een morsklep.

De maatregelen in het derde lid laten verder onverlet dat degene die de activiteit verricht er alles aan doet om te voorkomen dat goederen in het oppervlaktewater raken. Mocht er onverhoopt toch een lozing plaatsvinden ondanks dat er alles aan gedaan is om dat te voorkomen, dan is die lozing toegestaan op grond van het eerste lid.

Artikel 3.27 (gegevens en bescheiden)

Dit artikel verplicht om vier weken voor de start van de lozing het bevoegd gezag te informeren. Daarbij worden de stoffen die worden opgeslagen of overgeslagen aangegeven. Het bevoegd gezag moet eveneens worden geïnformeerd als er wijzigingen optreden in de lozing, bijvoorbeeld omdat de te lozen hoeveelheid water wordt aangepast.

Artikel 3.28 (lozen van afvalwater vanuit gemeentelijke rioolstelsels)

In dit artikel wordt het lozen van afvalwater vanuit openbare ontwateringsstelsels, openbare hemelwaterstelsels en openbare vuilwaterriolen in oppervlaktewater toegestaan. Voorwaarde daarbij is dat deze stelsels voorkomen op het overzicht van voorzieningen en maatregelen dat is opgenomen in het gemeentelijke rioleringsplan (GRP) als bedoeld in het voormalige artikel 4.22 van de Wet milieubeheer.

Volgens het overgangsrecht van artikel 4.93 van de Invoeringswet Omgevingswet blijven GRP's van kracht tot het tijdstip waarop de periode verstrijkt waarvoor het plan is vastgesteld, of tot het tijdstip waarop het gemeentebestuur besluit dat het plan vervalt. Bij het vaststellen van het GRP is betrokkenheid van het hoogheemraadschap voorgeschreven. Gemeente en waterschap bepalen gezamenlijk welke maatregelen aan de riolering het meest doelmatig zijn. Daarbij wordt onder meer gelet op de effecten van lozingen uit de rioolstelsels op het ontvangende oppervlaktewaterlichaam.

Daarnaast verplichtte artikel 3.8 Waterwet tot afstemming van taken en bevoegdheden over de afvalwaterketen. Een omgevingsvergunning voor lozen vanuit de riolering is in dat licht overbodig. Ook het nieuwe stelsel gaat uit van samenwerking tussen overheden bij de uitoefening van hun taken en bevoegdheden (zie artikel 2.2 Omgevingswet). De Omgevingswet biedt in artikel 3.14 de mogelijkheid dat het college van burgemeester en wethouders een (facultatief) gemeentelijk rioleringsprogramma vaststelt. Ongetwijfeld zal het college het hoogheemraadschap daarbij betrekken. Als het college een rioleringsprogramma heeft vastgesteld, is het lozen vanuit de in dat programma opgenomen voorzieningen daarom eveneens toegestaan. De naam 'rioleringsprogramma' is overigens niet limitatief, de gemeente kan dit programma bijvoorbeeld ook een waterprogramma noemen.

Artikel 3.29 (lozen van huishoudelijk afvalwater vanuit andere systemen)

Voor lozingen vanuit 'overheids-IBA's' geldt dezelfde regeling als voor de lozingen vanuit gemeentelijke rioolstelsels. Kortheidshalve wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 2.34.

Artikel 3.30 (lozen bij ontgravingen en baggerwerkzaamheden)

Dit artikel heeft betrekking op baggerwerkzaamheden en ontgravingen en geldt alleen voor de lozingen bij het baggeren en ontgraven zelf, bijvoorbeeld het vermengen van het oppervlaktewater met de baggerdeeltjes in het water en het water dat terugvloeit bij het boven water halen van de bagger. Dit artikel heeft dus geen betrekking op een eventuele toepassing van de bagger of de opgegraven materie.

Het artikel is niet alleen van toepassing op waterbeheerders die baggerwerkzaamheden en ontgravingen verrichten. Ook als die werkzaamheden door derden worden verricht (zoals de onderhoudsplichtigen), is het artikel van toepassing.

Het artikel bepaalt dat de lozing is toegestaan als die plaatsvindt op hetzelfde oppervlaktewater waar ook het baggeren of ontgraven plaatsvindt.

Artikel 3.31 (werkinstructie bij verontreinigde waterbodem)

Bij ontgravingen of baggerwerkzaamheden, waarbij de kwaliteit van de te ontgraven of te baggeren waterbodem in de kwaliteitsklasse 'sterk verontreinigd', bedoeld in artikel 29, derde lid, onder a, van het Besluit Bodemkwaliteit valt, is het nodig dat het ontgraven of baggeren met een grotere zorgvuldigheid gebeurt dan wanneer de kwaliteit in een andere (minder schadelijke) kwaliteitsklasse valt. De kwaliteitsklasse 'sterk verontreinigd' komt overeen met

een waterbodem die volgens het oude recht de interventiewaarden overschreed. In dat geval is het opstellen van een werkplan verplicht. In dat werkplan moet staan hoe verspreiding van de verontreiniging naar het oppervlaktewater zoveel mogelijk wordt voorkomen.

Artikel 3.32 (lozen bij werkzaamheden door de waterbeheerder)

Dit artikel heeft betrekking op lozingen afkomstig van andere werkzaamheden in een oppervlaktewaterlichaam (anders dan ontgravingen of baggerwerkzaamheden) die door of in opdracht van de waterbeheerder plaatsvinden in het kader van oppervlaktewaterbeheer. Bijvoorbeeld het aanleggen van een natuurvriendelijke oever.

Het artikel bepaalt dat de lozing is toegestaan zonder verdere voorwaarden. Vanzelfsprekend geldt wel de specifieke zorgplicht.

Artikel 3.34 (gegevens en bescheiden)

Dit artikel verplicht om vier weken voor de start van de lozing het bevoegd gezag te informeren. Het bevoegd gezag moet eveneens worden geïnformeerd als er wijzigingen optreden in de lozing bijvoorbeeld wijzigingen in de uitvoering ten opzichte van het werkplan

Artikel 3.35 (lozen van reinigingswater drinkwaterleidingen)

Dit artikel heeft betrekking op het lozen van afvalwater afkomstig van het schoonmaken en in gebruik nemen van leidingen voor het opslaan, transporteren en distribueren van drinkwater, warm tapwater en huishoudwater.

Bij het schoonmaken van leidingen kan onderscheid gemaakt worden tussen afvalwater afkomstig van leidingen uit het transportnet en afvalwater afkomstig van leidingen uit het distributienet. Vanuit de productiestations wordt het drinkwater via transportleidingen naar het distributienet gepompt. Het transportnet kenmerkt zich door een grotere leidingdiameter en het geringe aantal vertakkingen en aansluitingen. Het distributienet verdeelt de hoofdstroom naar de vele eindgebruikers en kenmerkt zich door de vele vertakkingen en het verloop van grotere naar kleinere diameters. In grote lijnen zal het schoonmaken van leidingen uit het transportnet lozingen opleveren van 100 m³ of meer, terwijl lozingen van afvalwater afkomstig van distributieleidingen daaronder blijven. Ook op het schoonmaken van het transportnet heeft dit artikel betrekking.

Tegen lozingen van dit afvalwater op een oppervlaktewaterlichaam bestaat geen bezwaar, voor zover het afvalwater geen chemicaliën zoals desinfecteermiddelen bevat. Een lozing die wel zulke middelen bevat, is alleen mogelijk als het bevoegd gezag daarvoor een maatwerkvoorschrift heeft gesteld.

Artikel 3.36 (lozen vanuit andere gebouwen dan een kas)

Het afvalwater dat vrijkomt bij het telen van gewassen in een gebouw, anders dan een kas, moet volgens artikel 4.795 van het Besluit activiteiten leefomgeving gelijkmatig worden verspreid over landbouwgronden of worden geloosd in een vuilwaterriool. Volgens het Activiteitenbesluit milieubeheer was het ook mogelijk om dit afvalwater te lozen in het oppervlaktewater, als er geen vuilwaterriool aanwezig is binnen 40 meter vanaf de perceelgrens waar het afvalwater vrijkomt. Deze uitzondering is in dit artikel voortgezet. Bij lozingen die voor 2013 al plaatsvonden, wordt de afstand berekend vanaf de plek waar het vrijkomt in plaats van de perceelgrens. De afstand wordt berekend over de kortste lijn waarlangs aansluiting daadwerkelijk kan plaatsvinden. Dit is niet altijd hemelsbreed de kortste lijn. Privaatrechtelijke belemmeringen of de aanwezigheid van bijvoorbeeld een waterkering

kunnen een reden zijn waarom de aansluitleiding langs een andere route moet worden aangelegd dan hemelsbreed de kortste lijn.

Het tweede lid bevat de emissiegrenswaarden die gelden voor deze lozing.

Artikel 3.37 (lozen bij spoelen van biologisch geteelde gewassen)

Het afvalwater dat vrijkomt bij het sorteren van biologisch geteeld fruit moet volgens artikel 4.761 van het Besluit activiteiten leefomgeving gelijkmatig worden verspreid over landbouwgronden. Volgens het Activiteitenbesluit milieubeheer was het ook mogelijk om dit afvalwater te lozen in een vuilwaterriool of, als er geen vuilwaterriool aanwezig is binnen 40 meter vanaf de perceelgrens waar het afvalwater vrijkomt, in het oppervlaktewater. De alternatieve lozingsroute naar het vuilwaterriool is opgenomen in het omgevingsplan. De alternatieve lozingsroute naar het oppervlaktewater is in dit artikel voortgezet. Bij lozingen die voor 2013 al plaatsvonden, wordt de afstand berekend vanaf de plek waar het vrijkomt in plaats van de perceelgrens. De afstand wordt berekend over de kortste lijn waarlangs aansluiting daadwerkelijk kan plaatsvinden. Dit is niet altijd hemelsbreed de kortste lijn. Privaatrechtelijke belemmeringen of de aanwezigheid van bijvoorbeeld een waterkering kunnen een reden zijn waarom de aansluitleiding langs een andere route moet worden aangelegd dan hemelsbreed de kortste lijn.

Het tweede lid bevat de emissiegrenswaarden die gelden voor deze lozing.

Artikel 3.38 (lozen bij sorteren van biologisch geteelde gewassen)

Het afvalwater dat vrijkomt bij het wassen van biologisch geteeld fruit moet volgens artikel 4.773 van het Besluit activiteiten leefomgeving gelijkmatig worden verspreid over landbouwgronden. Volgens het Activiteitenbesluit milieubeheer was het ook mogelijk om dit afvalwater te lozen in een vuilwaterriool of, als er geen vuilwaterriool aanwezig is binnen 40 meter vanaf de perceelgrens waar het afvalwater vrijkomt, in het oppervlaktewater. De alternatieve lozingsroute naar het vuilwaterriool is opgenomen in het omgevingsplan. De alternatieve lozingsroute naar het oppervlaktewater is in dit artikel voortgezet. Bij lozingen die voor 2013 al plaatsvonden, wordt de afstand berekend vanaf de plek waar het vrijkomt in plaats van de perceelgrens. De afstand wordt berekend over de kortste lijn waarlangs aansluiting daadwerkelijk kan plaatsvinden. Dit is niet altijd hemelsbreed de kortste lijn. Privaatrechtelijke belemmeringen of de aanwezigheid van bijvoorbeeld een waterkering kunnen een reden zijn waarom de aansluitleiding langs een andere route moet worden aangelegd dan hemelsbreed de kortste lijn.

Het tweede lid bevat de emissiegrenswaarden die gelden voor deze lozing.

Artikel 3.39 (lozen bij omgekeerde osmose en ionenwisselaars)

Op grond van de artikelen 4.801 en 4.804 van het Besluit activiteiten leefomgeving mag brijn, afkomstig van de bereiding van gietwater of drinkwater voor landbouwhuisdieren, niet worden geloosd. Op grond van het Activiteitenbesluit milieubeheer was het lozen van dit afvalwater in het oppervlaktewater wel toegestaan. In dit artikel wordt deze lozingsroute weer mogelijk gemaakt. Het tweede lid bevat de emissiegrenswaarden voor dit afvalwater.

Artikel 3.40 (meet- en rekenbepalingen)

In dit artikel wordt aangegeven welke normen gehanteerd worden voor het meten van emissiegrenswaarden.

Artikel 3.41 (gegevens en bescheiden)

Dit artikel verplicht om vier weken voor de start van de lozing het bevoegd gezag te informeren. Daarbij worden de aard en omvang van de lozingen aangegeven. Het bevoegd gezag moet eveneens worden geïnformeerd als er wijzigingen optreden in de lozing, bijvoorbeeld omdat de te lozen hoeveelheid water wordt aangepast.

Artikel 3.42 (asverstrooiing)

De toegestane lozing betreft het incidenteel verstrooien van as op een voor de overledene of de nabestaanden bijzondere plek. Het artikel heeft geen betrekking op bedrijfsmatig georganiseerd verstrooien van as.

Artikel 3.43 (vangnetvergunningplicht lozen op oppervlaktewater)

Een aantal activiteiten in de bruidsschat komt in het gebied van HHSK niet of nauwelijks voor. Voor deze activiteiten wordt een vangnetbepaling opgenomen in de verordening. Activiteiten als het lozen bij uitwassen van betonmortel of lozingen uit recreatieve visvijvers zijn hier voorbeelden van.

Voor het verrichten van een lozingsactiviteit op een oppervlaktewaterlichaam in beheer bij het hoogheemraadschap is een omgevingsvergunning vereist, als die lozing niet is geregeld in de paragrafen van deze waterschapsverordening. Dit sluit aan op de systematiek van artikel 6.2 van de Waterwet: voor alle lozingen is een omgevingsvergunning vereist, tenzij voor de lozing een vrijstelling geldt.

De omgevingsvergunningplicht is beperkt tot het lozen van stoffen of warmte (oftewel de gevolgen voor de waterkwaliteit). De omgevingsvergunningplicht voor het lozen van water (oftewel de gevolgen voor de waterkwantiteit) staat in artikel 3.1 van deze waterschapsverordening. Een omgevingsvergunning kan voor beide activiteiten gelijktijdig worden aangevraagd.

De omgevingsvergunningplicht geldt niet voor het lozen van warmte of stoffen afkomstig van milieubelastende activiteiten als bedoeld in hoofdstuk 3 van het Besluit activiteiten leefomgeving. Voor die lozingen is al in dat besluit bepaald in welke gevallen een omgevingsvergunning voor een lozingsactiviteit is vereist.

Artikel 3.44 (vangnetvergunningplicht lozen op zuiveringtechnisch werk)

Een zuiveringtechnisch werk is kortweg het eind-rioolgemaal, de persleidingen en de afvalwaterzuiveringsinstallatie, voor zover dat in beheer is van het hoogheemraadschap. Lozingen op de gemeentelijke riolering zijn dus geen lozingen op een zuiveringtechnisch werk. Deze lozingen zijn gereguleerd in het gemeentelijk omgevingsplan of in het Besluit activiteiten leefomgeving. Voor het lozen van water, warmte of stoffen op een zuiveringtechnisch werk, dat niet afkomstig is van een milieubelastende activiteit als bedoeld in hoofdstuk 3 van het Besluit activiteiten leefomgeving, is een omgevingsvergunning voor een lozingsactiviteit vereist. Uit de begripsbepaling van “lozingsactiviteit op een zuiveringtechnisch werk” volgt dat het lozen van het gemeentelijk rioolstelsel op het zuiveringtechnisch werk niet een omgevingsvergunningplichtige activiteit is. Voor lozingen die wel afkomstig zijn van zo’n milieubelastende activiteit is al in dat besluit bepaald in welke gevallen een omgevingsvergunning voor een lozingsactiviteit is vereist.

Artikel 3.45 (aanvraagvereisten aanvraag omgevingsvergunning lozingsactiviteit)

Als op grond van dit hoofdstuk gegevens en bescheiden aan het bevoegd gezag worden verstrekt, worden die gegevens begeleid door een aantal algemene gegevens. Er is aansluiting gezocht bij de algemene gegevens die op grond van artikel 4:2 van de Algemene wet bestuursrecht bij een aanvraag voor een beschikking worden gevraagd. In plaats van de aanduiding van de beschikking die wordt gevraagd, gaat het bij het verstrekken van gegevens en bescheiden over een activiteit om een aanduiding van welke lozingsactiviteit er zal worden verricht. Daarnaast is ter identificatie van belang de naam en het adres van degene die de activiteit verricht. Als het adres waarop de activiteit waarover gegevens worden verstrekt, een ander adres is dan het adres van degene die de activiteit verricht, bijvoorbeeld omdat er meerdere bedrijfslocaties zijn, wordt ook dat adres verstrekt.

Artikel 3.46 (gegevens en bescheiden op verzoek van het bevoegd gezag)

Bij de aanvraag van een maatwerkvoorschrift worden alle gegevens en bescheiden verstrekt die nodig zijn voor de beslissing over dat maatwerkvoorschrift, en waarover degene die de aanvraag doet redelijkerwijs de beschikking kan krijgen; dit volgt uit artikel 4:3 van de Algemene wet bestuursrecht. Die regeling ziet alleen op aanvragen. Artikel 3.44 regelt daarom dat gegevens en bescheiden moeten worden verstrekt aan het bevoegd gezag, als dat bevoegd gezag die gegevens en bescheiden nodig heeft om voor een specifieke activiteit of een specifieke locatie te beoordelen of de algemene regels en eventuele maatwerkvoorschriften die voor die activiteit of die locatie gelden, nog volstaan. Het gaat om gegevens en bescheiden waar het bevoegd gezag om vraagt. Degene die de activiteit verricht hoeft dus niet uit eigen beweging gegevens of bescheiden op te sturen; al staat dat natuurlijk vrij.

Ook kan in het kader van toezicht op de naleving om gegevens worden gevraagd. Zulke bevoegdheden van toezichthouders zijn geregeld in titel 5.2 van de Algemene wet bestuursrecht; dit artikel staat daar niet aan in de weg. Het gaat in dit artikel alleen om de situatie dat het bevoegd gezag wil bekijken of de algemene regels en maatwerkvoorschriften voor de activiteit nog toereikend zijn gezien ontwikkelingen van de technische mogelijkheden tot het beschermen van de waterkwaliteit en de ontwikkelingen van die waterkwaliteit. Bij ontwikkelingen van de technische mogelijkheden tot het beschermen van de waterkwaliteit kan gedacht worden aan het beschikbaar komen van nieuwe passende preventieve maatregelen of de actualisatie van de beste beschikbare technieken. De ontwikkelingen die zien op de waterkwaliteit kunnen bijvoorbeeld aan de orde zijn als er door cumulatie van activiteiten een verslechtering van de waterkwaliteit optreedt. Met deze formulering is aangesloten op dezelfde regeling voor omgevingsvergunningplichtige gevallen, zoals opgenomen in artikel 16.56 in combinatie met artikel 5.38 van de Omgevingswet.

Gegevens waarover degene die de activiteit niet redelijkerwijs de beschikking kan krijgen hoeven uiteraard niet te worden verstrekt.

Artikel 3.47 (beoordelingsregel omgevingsvergunning lozingsactiviteit)

Voor de beoordeling van een aanvraag om een omgevingsvergunning voor een lozingsactiviteit op een oppervlaktewaterlichaam of op een zuiveringstechnisch werk zijn de beoordelingsregels van het Besluit kwaliteit leefomgeving van overeenkomstige toepassing. Dat sluit aan op de situatie die gold voor inwerkingtreding van de Omgevingswet. Voor de inhoud en werking van de beoordelingsregels voor wateractiviteiten in zijn algemeenheid en artikel 8.88 in het bijzonder wordt verwezen naar afdeling 11.10 van het algemene deel van de nota van toelichting bij het Besluit kwaliteit leefomgeving en de toelichting op artikel 8.88 in die nota van toelichting.

Artikel 3.48 (voorschriften omgevingsvergunning lozingsactiviteit)

De voorschriften die volgens het Besluit kwaliteit leefomgeving aan een omgevingsvergunning voor een lozingsactiviteit moeten worden verbonden, zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 3.49 (maatwerkvoorschriften)

Dit artikel geeft het bevoegd gezag de mogelijkheid om maatwerkvoorschriften te stellen. Deze bevoegdheid wordt ruim geboden: maatwerkvoorschriften kunnen worden gesteld over de specifieke zorgplicht van artikel 1.8, over de algemene regels over ongewone voorvallen en over de algemene regels over lozingsactiviteiten in de paragrafen 3.3 tot en met 3.14. De keuze om maatwerkvoorschriften generiek mogelijk te maken sluit aan bij de keuze die het Rijk heeft gemaakt in het Besluit activiteiten leefomgeving.

De bevoegdheid tot het stellen van maatwerkvoorschriften is de opvolger van onder meer de maatwerkbevoegdheden ter uitwerking van de zorgplichten van artikel 2.1 van het voormalige Activiteitenbesluit milieubeheer, artikel 2.1 van het voormalige Besluit lozen buiten inrichtingen en artikel 4 van het Besluit lozing afvalwater huishoudens, en de specifieke maatwerkbevoegdheden die in diverse artikelen van die besluiten waren opgenomen.

Met het verruimen van de mogelijkheid om maatwerkvoorschriften te stellen wordt overigens niet beoogd dat het bevoegd gezag vaker dan vroeger gebruik zal maken van die mogelijkheid. Maatwerk blijft een uitzondering; de algemene regels in dit hoofdstuk voldoen in de meeste gevallen. Maar als lokale omstandigheden of een bijzondere bedrijfsvoering maatwerk nodig maken, dan kan daarin wel worden voorzien.

Artikel 4.1 (toepassingsbereik)

Het doel van het verbod is het voorkomen van waterschaarste. Onttrekkingen leiden tot waterstanddalingen. Waterschaarste heeft negatieve gevolgen voor de grondwaterstand en de daarmee samenhangende maatschappelijke functies. Waterschaarste beïnvloedt de waterkwaliteit negatief en kan in geval van een veenkade leiden tot kadebreuken.

Het doel van het verbod is het in stand houden van het zoet grondwater. Het beschermen van functies die kwetsbaar zijn voor grondwateronttrekkingen. HHSK streeft naar een evenwicht tussen beschermen en benutten van het grondwater.

Het doel van het verbod is het voorkomen van achteruitgang van de grondwaterkwaliteit. Nevendoelstellingen zijn het voorkomen van het opbarsten van de bodem van watergangen en/of toename van ongewenste kwel.

Artikel 4.2 (meetverplichting onttrekken van grondwater en infiltratie van water)

Dit artikel geeft uitvoering aan een instructieregel van de Zuid-Hollandse Omgevingsverordening met het oog op de monitoring van de toestand van het grondwaterlichamen.

Artikel 4.3 (omgevingsvergunningplichtige gevallen)

Het doel van het verbod is het voorkomen van waterschaarste. Onttrekkingen leiden tot waterstanddalingen. Waterschaarste heeft negatieve gevolgen voor de grondwaterstand en de daarmee samenhangende maatschappelijke functies. Waterschaarste beïnvloedt de waterkwaliteit negatief en kan in geval van een veenkade leiden tot kadebreuken.

De impliciete voorwaarden bij de algemene regel zijn voor zover mogelijk transparant en meetbaar gemaakt.

Artikel 4.4 (grenswaarden onttrekken grondwater)

Het doel van het verbod is het in stand houden van het zoet grondwater. Het beschermen van functies die kwetsbaar zijn voor grondwateronttrekkingen. Het hoogheemraadschap streeft naar een evenwicht tussen beschermen en benutten van het grondwater.

Artikel 4.5 (grenswaarden onttrekken grondwater)

Grondwateronttrekkingen beïnvloeden de grondwaterstand. Een verandering van de grondwaterstand heeft gevolgen voor de functies die op de ondergrond staan (woningen, bomen, wegen, enzovoorts). Kleine gevolgen zijn toelaatbaar (meldingsplichtig), grote gevolgen moeten individueel worden getoetst (omgevingsvergunningplicht).

Artikel 4.6 (voorafgaande effectstudie)

Degene die grondwater onttrekt is verantwoordelijk voor de gevolgen hiervan voor de omgeving. Een uitgebreide effectenbeschouwing is noodzakelijk voor grondwateronttrekkingen van meer dan 5 kubieke meter per uur. Met behulp van een gedegen onderzoek wordt de omvang van de onttrekking en de gevolgen hiervan in beeld gebracht. Hierdoor is inzichtelijk welke maatregelen genomen moeten worden om de effecten te beperken. Ook blijkt hierdoor welke vorm van monitoring nodig is om de gevolgen in beeld te brengen.

Hieronder staat opgenomen waaraan deze effectenbeschouwing moet voldoen.

De deugdelijkheidseis houdt in dat berekeningen worden uitgevoerd, onder vermelding van de gebruikte informatiebronnen. Daarvoor geschikte uitgangspunten zullen op een later moment geregeld worden. Het gaat dan over:

- Bodemprofiel: Beschrijf de lokale en regionale bodemopbouw. Hanteer daarvoor een maatgevende geohydrologische schematisatie (met kD- en c-waarden).
- Grondwaterstanden/stijghoogten: Geef per bodemlaag (deklaag en watervoerende pakketten, eventuele opsplitsing in tussenlagen) aan wat de maatgevende grondwaterstanden of stijghoogten zijn (gemiddeld hoogste, gemiddelde en gemiddeld laagste waarden).
- Locatie-inrichting: Beschrijf alle handelingen die op of in de bodem plaatsvinden (bijvoorbeeld damwanden, ontgravingen en grondverbeteringen), met een relevantie voor de hydrologische situatie. Kwantificeer ook alle uitgangspunten die relevantie hebben met deze hydrologische situatie (bijvoorbeeld omvang, diepte, doorlatendheid) en neem een kaart op met daarop de betreffende inrichting.
- Gevoeligheidsanalyse maatgevende grondwaterstanden worden bij spanningsbemaling bepaald met een gevoeligheidsanalyse (worstcase benadering).

Bij het beschrijven van de effecten van grondwateronttrekkingen dient rekening gehouden te worden met de onderstaande mogelijke effecten, onder vermelding van de gebruikte informatiebronnen.

- Opbarstrisico: Bij ontgravingen in een gebied met een bodemopbouw en hydrologische situatie waarbij opbarsten voor kan komen, maakt u met een opbarstberekening een inschatting van de kans op het opbarsten van de bodem.

- Hydrologische invloed: Geef per bodemlaag (deklaag en watervoerende pakketten, eventuele opsplitsing in tussenlagen) aan wat de maximale verlaging van de grondwaterstand/stijghoogte is en tot welke afstand het 5 centimeter-invloedgebied maximaal reikt. Het 5 centimeter-invloedgebied, alsmede overige relevante verlaging isohypsen, geeft u ook grafisch weer op een kaart (op schaal) met een duidelijke topografische ondergrond.
- Zettingen/maaiveld daling: Bepaal via een zettingsberekening wat de maximale maaiveldzetting alsook het maximale zettingsverhang zal zijn.
- Bebouwing en infrastructuur: Op basis van de maximale grondwaterstands- en stijghoogteverlagingen en zettingen kunt u analyseren wat de kans op schade (constructief, architectonisch, paalrot) aan bebouwing en infrastructuur is door toedoen van de onttrekking.
- Kwel/inzijging: Geef aan in hoeverre de verticale stromingsrichting (kwel/inzijging) verandert door toedoen van de onttrekking. In gebieden met wisselend zoet, brak en/of zout grondwater in de betreffende bodemlagen geeft u aan in hoeverre zoet/brak (chloridegehalte 150 mg/l) en brak/zout (chloridegehalte 1.000 mg/l) grensvlakken worden verplaatst door toedoen van de onttrekking.
- De invloed op overige grondwateronttrekkingen en -infiltraties: Informatie over overige grondwateronttrekkingen en -infiltraties kunt u opvragen bij provincie of waterschappen. Beschrijf en onderbouw wat het maximale effect is van de onttrekking op overige grondwateronttrekkingen en infiltraties binnen het 5 centimeter-invloedsgebied van de onttrekking.
- Bodemverontreinigingen: Geef aan in hoeverre bestaande bodem- en grondwaterverontreinigingen door de onttrekking kunnen worden verplaatst.
- Archeologie en aardkundige waarden: Beschouw op basis van de maximale grondwaterstands- en stijghoogteverlagingen en zettingen wat de kans op schade aan archeologisch waardevolle objecten en aardkundige waarden is door toedoen van de onttrekking.
- Landbouw, natuur (onder andere Natura 2000-gebieden) en waardevolle groenvoorziening: Beschouw op basis van de maximale grondwaterstandsverlagingen wat de effecten voor landbouw, natuur en waardevolle groenvoorziening kunnen zijn door toedoen van de onttrekking. Kwantificeer eventuele vermindering van landbouwopbrengsten.

Beschrijving maatregelen of voorzieningen om (mogelijk) negatieve gevolgen van onttrekking(en) te voorkomen of te beperken.

De beschrijving dient aan te geven welke voorzieningen getroffen worden om de (mogelijk) negatieve gevolgen van de onttrekking(en) te voorkomen of te beperken. Hierbij beschrijft u alle hiermee samenhangende handelingen die op of in de bodem plaatsvinden (bijvoorbeeld damwanden, onderwaterbeton, infiltratiedrains of (bij infiltratie) afvoerdains), die van belang zijn voor de hydrologische situatie. Kwantificeer ook alle uitgangspunten die van belang zijn voor deze hydrologische situatie (bijvoorbeeld omvang, diepte, doorlatendheid of capaciteit) en voeg een kaart toe met daarop de betreffende inrichting. Door middel van berekeningen toont u aan wat de effect beperkende werking is van de maatregelen.

Artikel 4.7 (meldingsplichtige gevallen)

Er wordt onderscheid gemaakt in toepassingen: brandblusvoorziening, permanent drooghouden van bebouwing, laagwaardige en overige toepassingen.

De voorwaarden en voorschriften van deze algemene regel hangen samen met de instructieregels in de Zuid-Hollandse Omgevingsverordening. In de

grondwaterbeschermingsgebieden gelden strengere beperkingen, ter bescherming van de drinkwaterbronnen.

Artikel 4.8 (omgevingsvergunningplichtige gevallen)

Onttrekkingen van meer dan 5 kubieke meter per uur met normoverschrijdende omgevingsinvloeden zijn omgevingsvergunningplichtig.

Artikel 4.9 (verboden gevallen)

De in dit artikel verboden onttrekkingen zijn niet te verenigen met de functie van een gebied.

Artikel 4.13 (omgevingsvergunningplichtige gevallen)

Het doel van het verbod is het voorkomen van achteruitgang van de grondwaterkwaliteit. Nevendoelstellingen zijn het voorkomen van bodem opbarsten van watergangen of toename van ongewenste kwel.

Het infiltreren van water in de bodem is verboden.

Artikel 4.14 (grenswaarden)

Grondwaterinfiltraties zijn toegestaan tot een bepaalde grenswaarde, evenals de onttrekkingen daaropvolgend. De grenswaarden zijn gesteld om onderlinge beïnvloeding te beperken en opbarsten van de ondergrond door te grote grondwaterdruk te voorkomen. De grenswaarde voor de onttrekking is gesteld om verzilting en ook onderlinge beïnvloeding tegen te gaan.

Artikel 5.1 (toepassingsbereik)

Uitvoering van grondonderzoek kan verschillende effecten hebben op het waterkerend vermogen van de waterkering. Vooral de erosiebestendigheid, kwel en piping zijn hierbij een aandachtspunt. Uitvoering van grondonderzoek binnen het profiel van de watergang kan schade veroorzaken aan dit profiel. Bij boringen/sonderingen kunnen lagen met elkaar in verbinding komen en kan (zoute) kwel ontstaan.

Voor deze activiteiten in waterkeringen is de regeling van de voormalige keur in stand gehouden en op details verbeterd waardoor een groot aantal activiteiten met meldplicht mogelijk blijven. Deze activiteiten zijn in oppervlaktewaterlichamen mogelijk gemaakt met toepassing van de specifieke zorgplicht.

Artikel 5.3 (meldingsplichtige gevallen)

Voor grondonderzoek in relatie tot oppervlaktewater waren op basis van de voormalige keur geen algemene regels opgenomen. Hierdoor waren al deze activiteiten in oppervlaktewaterlichamen en beschermingszones daarvan feitelijk omgevingsvergunningplichtig. In de praktijk werden hiervoor in de voormalige keur zelden tot nooit vergunningen aangevraagd. Daarom is nu overgeschakeld naar een meldingsplicht.

Artikel 5.6 (toepassingsbereik)

Grondverzet gaat over het ophogen, afgraven, dempen, graven van waterstaatswerken. Ook het ver(on)diepen van watergangen valt onder deze activiteiten. Graafwerkzaamheden voor andere activiteiten valt niet onder grondverzet.

Het hoofddoel van het verbod is enerzijds om het land te beschermen tegen overstroming door het kerende vermogen van de waterkeringen te behouden en anderzijds om de aan- en afvoer en waterberging in het gebied in stand te houden. Het verbod heeft ook tot doel om de waterkwaliteit, het grondwater en maatschappelijke functies door watersystemen te beschermen.

Artikel 5.7 (algemene regels)

Waterberging en doorstroming zijn wezenlijke hoofdfuncties van een watersysteem. Aan deze eisen moet daarom altijd worden voldaan.

Artikel 5.8 (meldingsplichtige gevallen)

Deze regel sluit op het gebied van doelen sterk aan bij de voormalige regels. De middelvoorschriften en inconsistenties zijn verwijderd.

Waterkwaliteit, grondwater en maatschappelijke functies zijn meer expliciet meegewogen bij het tot stand komen van de regels. Dempen van recreatiewater is niet meer mogelijk met een melding. Daarnaast is het graven van diep water waar dit schadelijk is voor de waterkwaliteit en de verzilting van het grondwater niet meer mogelijk met een melding. Ook is het graven van water, op plaatsen waar de bodem instabiel is, niet meer mogelijk met alleen een melding.

De regelgeving is verruimd rondom de oppervlaktewaterlichamen voor berging. Afgravingen en ophogingen rondom oppervlaktewaterlichamen voor berging komen onder de zorgplicht te vallen. Initiatiefnemers worden daarbij wel gewezen op het risico op wateroverlast en het moeten blijven voldoen aan hun onderhoudsverplichting.

Artikel 5.9 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichaam voor berging)

Waterberging en doorstroming zijn wezenlijke hoofdfuncties van een watersysteem. Aan deze eisen moet daarom altijd worden voldaan.

Artikel 5.10 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichaam voor aan- en afvoer)

Oppervlaktewaterlichamen vragen onderhoud om de doorstroming en aan- en afvoer van het water te garanderen. De zone langs de oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer moet daarvoor vlak blijven.

Artikel 5.11 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: waterkering)

De uitzonderingen voor het aanbrengen van grond in tuinen van woonpercelen is overgenomen uit de uitzonderingen op de vergunningplicht die gold op grond van de keur.

Artikel 5.13 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: bergingsgebied)

Het bergingsgebied is aangelegd om water tijdelijk op te slaan. Het mag dan niet opgevuld zijn met grond.

Artikel 5.23 (vangnet)

Dit artikel fungeert als vangnetbepaling.

Artikel 6.1 (toepassingsbereik)

De regels zijn opgesteld op grond van drie uit de algemene regels bij de keur voortkomende activiteiten: aanleggen van kabels en leidingen, het verwijderen van kabels en leidingen en het maken van las- of aansluitgaten.

Deze regels zijn gekoppeld aan werkingsgebieden waardoor duidelijk is wat waar geldt. Bij combinatie van werkingsgebieden in het kabel- of leidingentracé is in verband met de complexiteit die dan ontstaat gekozen voor een omgevingsvergunningplicht. Ook de onderdelen die anders via melding mogelijk zouden zijn vormen dan onderdeel van de aanvraag en kunnen via de vergunningverlening worden afgehandeld. Bij het nieuwe werkingsgebied 'bergingsgebied' is de bedoeling dat de initiatiefnemer geïnformeerd wordt over de mogelijke consequenties van kabels en leidingen in een bergingsgebied.

Artikel 6.4 (meldingsplichtige gevallen: kabel of leiding primaire waterkeringen)

Eerste lid, onder e: Bij materieel dat wordt gebruikt voor het onderhoud moet gedacht worden aan grote machines voor maaiwerk en grondverzet zoals tractoren en shovels.

Tweede lid: Leidingen die met een melding in een waterkering mogen worden toegepast moeten van een goede kwaliteit materiaal gemaakt zijn. De genoemde materialen voldoen hieraan. Bij drukloze leidingen (vrij verval) zoals de meeste rioleringen moeten de leidingdelen op de juiste manier met de genoemde koppelingen aan elkaar gemaakt worden. Leidingen die onder druk staan (water, gas en dergelijke) moeten onder de 3 bar druk blijven en mogen niet uit gekoppelde leidingdelen bestaan (maar uit één stuk) en hebben geen grotere diameter dan 110 millimeter.

Artikel 6.7 (meldingsplichtige gevallen: kabel of leiding oppervlaktewaterlichaam)

Onder voorwaarden is het aanleggen en verwijderen van kabels en leidingen in en langs oppervlaktewaterlichamen is toegestaan. De voorwaarden zijn gebaseerd op aanleg in open ontgraving en met voldoende diepteligging in de watergang. Kruisingen worden tegenwoordig door middel van sleufloze technieken aangelegd. Dit heeft de voorkeur omdat dit geringe invloed heeft op het oppervlaktewaterlichaam. Aanleg door middel van sleufloze technieken is met melding toegestaan en voor aanleg door middel van open ontgraving met omgevingsvergunning. Door de werkingsgebieden te benoemen wordt inzichtelijk gemaakt dat er andere regels gelden voor aanleg bij waterkeringen.

Artikel 6.9 (meldingsplichtige gevallen: las- of aansluitgat oppervlaktewaterlichaam)

Het maken van een las- of aansluitgat in het beperkingengebied een oppervlaktewaterlichaam is mogelijk. De meldingsplicht dient om de onderhoudswerkzaamheden aan het oppervlaktewaterlichaam op de werkzaamheden af te kunnen stemmen.

Artikel 6.10 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: waterkeringen)

Het aanleggen van kabels en leidingen in erosiebestendige grastaluds is omgevingsvergunningplichtig geworden.

Artikel 6.11 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichamen)

Het permanent hinderen van onderhoud aan een oppervlaktewaterlichaam is ongewenst. Elke situatie is hierin anders, waardoor voor deze gevallen een omgevingsvergunningplicht geldt.

Artikel 6.15 (meldingsplichtige gevallen)

In en uitstroomvoorzieningen die het onderhoud van oppervlaktewaterlichamen niet permanent hinderen zijn meldingsplichtig. Het hoogheemraadschap moet ze wel in beeld hebben om er bij het onderhoud van het oppervlaktewaterlichaam rekening mee te kunnen houden.

Artikel 6.16 (omgevingsvergunningplichtige gevallen)

In en uitstroomvoorzieningen die het onderhoud van een oppervlaktewaterlichaam permanent hinderen ofwel waarvoor graafwerkzaamheden in de waterkeringen nodig zijn moeten per geval worden beoordeeld en zijn daarom omgevingsvergunningplichtig.

Artikel 6.21 (meldingsplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichaam)

In oppervlaktewaterlichamen voor berging en oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer met een klein debiet mag straks zonder omgevingsvergunning beschoeiing worden geplaatst tot een lengte van 20 meter per perceel, vanwege de waterkwaliteit en de doelen van de Europese Kaderrichtlijn Water. De beschoeiing mag worden doorgetrokken tot het maaiveld, zoals nu al in de Krimpenerwaard. Veel voorkomende situaties (tuinen) kunnen daarmee zonder omgevingsvergunning worden beschoeid. In de oude regels gold een vrijstelling voor lage beschoeiingen in overige wateren.

Artikel 6.22 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichaam)

Harde oevers hebben een negatief gevolg voor de waterkwaliteit. Dat maakt een voorafgaande beoordeling nodig, in verband met de eisen voor de waterkwaliteit. Ook kunnen compenserende voorschriften aan de orde zijn.

Artikel 6.28 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichaam)

Hekwerken in de kernzone van een oppervlaktewaterlichaam beïnvloeden de doorstroming. In oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer moet dit per geval bekeken worden.

Artikel 6.30 (toepassingsbereik)

Steigers in oppervlaktewaterlichamen hebben potentieel invloed op diverse doelen/taken van het hoogheemraadschap. Dit geldt in het bijzonder voor de doorstroomcapaciteit (in verband met het profiel en de ophoping van vuil), de ecologische kwaliteit (vanwege het licht dat tot de bodem doordringt en de oevervegetatie) en de bevaarbaarheid (de vaarbreedte). Steigers zijn maatschappelijk van belang voor de beleefbaarheid en het recreatief gebruik van het water, om te kunnen varen, vissen, etc. Het hoogheemraadschap staat daarom in bepaalde wateren en steigers toe onder voorwaarde van een meldplicht. Voor andere gevallen geldt een omgevingsvergunningplicht.

Artikel 6.31 (algemene regels)

De 'aanwonende' heeft in principe het meest directe belang bij een steiger. Ook is op deze manier altijd duidelijk wie aangesproken kan worden als eigenaar/belanghebbende.

Artikel 6.33 (meldingsplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichaam)

De afmetingen van de steigers garanderen voldoende doorstroming en bevaarbaarheid. Andere afmetingen zijn eventueel vergunbaar. De vrije hoogte van 0,35 meter ten opzichte van 'bovenkant bandbreedte streefpeil' is gewenst in verband met de doorstroming bij hoge afvoeren en sluit aan bij aanleghoogten die de initiatiefnemers veelal gebruiken. Minimaal 5 meter afstand tot andere voorzieningen is gewenst met oog op onderhoud. Tien meter tot een gemaal is genoeg, omdat er in het werkingsgebied van dit artikel geen grote gemalen staan. Het middelvoorschrift over beschoeiing uit de voormalige keur is vervallen met oog op de gewenste 'groene' oeverinrichting. Het onderhoud is beperkt tot de steiger, het water daaronder en de oever. Het materiaalgebruik (uitloggen) is in hoofdstuk 3 van deze verordening geregeld.

De meldplicht blijft van belang met het oog op o.a. beheer, onderhoud en oevers.

Artikel 6.34 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichaam)

Steigers in oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer blijven omgevingsvergunningplichtig vanwege het belang voor de aan- en afvoer van water. Onder deze oppervlaktewaterlichamen vallen ook de door de provincie aangewezen vaarwegen (Ringvaart/Hennipsloot/Rotte).

Artikel 6.36 (toepassingsbereik)

Duikers in oppervlaktewaterlichamen hebben potentieel invloed op alle doelen (taken) van het hoogheemraadschap. Maar in het bijzonder op de aan- en afvoer van water, de ecologische waterkwaliteit, de vervulling van maatschappelijke functies door het watersysteem en, als ze in een waterkering liggen, op de waterveiligheid.

Artikel 6.37 (algemene regel)

De initiatiefnemer/belanghebbende moet zowel het doorstroomprofiel als het object op zo'n manier onderhouden dat de waterstaatkundige functie niet wordt belemmerd.

Artikel 6.39 (meldingsplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichaam)

Dammen met duikers zijn van groot maatschappelijk belang, om gronden, woningen en bedrijven bereikbaar te maken en te houden. Om de waterdoorvoer te garanderen stelt HHSK de eis dat een duiker in de dam moet worden aangebracht. HHSK staat daarom onder voorwaarden het aanleggen van (één of twee) dammen met duiker in de in dit artikel bedoelde wateren toe, met een meldplicht.

De ondergrens voor het compenseren van waterberging wordt in het hele gebied gelijkgetrokken op 60 vierkante meter; voor de meeste dammen geldt dan geen compensatieplicht. Een afstand van 5 meter ten opzichte van andere kunstwerken is voldoende voor regulier onderhoudsmaterieel. Een hoogteligging met voldoende 'lucht' is gewenst om drijfvuil niet te laten ophopen. Daarom mag de duiker ook niet te ver uitsteken buiten de dam. De rechte ligging in het midden van de watergang (eerste lid, onder b) bevordert een vlotte doorstroming. Een duiker met een diameter van 80 centimeter, of gelijkwaardig, is overal (ruim) voldoende voor de aan- en afvoercapaciteit, en robuust met het

oog op een flexibel peil, vuilophoping, bodemdaling, peilaanpassingen en klimaatveranderingen. Een lengte van 12 meter is voor een eerste of tweede ontsluiting van een perceel normaal gesproken afdoende.

Artikel 6.40 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichaam)

Dammen met duikers in plassen en daarmee in open verbinding staande oppervlaktewaterlichamen blijven vergunningplichtig vanwege het vaarbelang. Dammen met duikers in oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer zijn altijd omgevingsvergunningplichtig.

Artikel 6.41 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: waterkering)

Duikers in waterkeringen zijn altijd omgevingsvergunningplichtig met het oog op het risico voor de waterveiligheid.

Artikel 6.42 (toepassingsbereik)

Bruggen over oppervlaktewaterlichamen kunnen potentieel een negatief effect hebben op alle doelen (taken) van het hoogheemraadschap. Maar in het bijzonder op de aan- en afvoer van water, de ecologische waterkwaliteit, de vervulling van maatschappelijke functies door het watersysteem en, als ze in een waterkering liggen, op de waterveiligheid.

Artikel 6.44 (meldingsplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichaam)

Bruggen zijn van groot maatschappelijk belang, om gronden, woningen en bedrijven bereikbaar te maken en te houden. HHSK staat daarom in primaire wateren het aanleggen van maximaal twee bruggen per perceel toe, onder voorwaarden en met een meldplicht. Hiervan zijn in het vijfde lid uitgezonderd: bruggen in of bij waterkeringen en bruggen in een oppervlaktewater voor aan- en afvoer met een vaarfunctie; deze zijn altijd omgevingsvergunningplichtig.

De ondergrens voor het compenseren van waterberging wordt in het hele gebied gelijkgetrokken op 60 vierkante meter; voor de meeste bruggen geldt dan geen compensatieplicht.

In alle overige oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer mogen zonder omgevingsvergunning maximaal twee bruggen per perceel worden aangelegd. In de oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer met een groot debiet moet de volledige waterbreedte worden vrijgehouden met het oog op onder meer de doorstroomcapaciteit. Voor de oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer met een klein debiet geldt een breedte van minimaal 2 meter; dit is afdoende voor de capaciteit en laat varend onderhoud en 'kleine' recreatievaart toe.

In de veengebieden moeten bruggen over oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer met een groot debiet in het midden minimaal 1 meter hoog zijn, met het oog op de recreatievaart en schaatsen. In de oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer met een klein debiet in veengebieden blijft de doorvaarthoogte 0,65 meter. In de rest van het beheergebied is de hoogte minimaal 1 meter.

In oppervlaktewaterlichamen voor berging zonder een plas volstaat een doorstroombreedte van minimaal 1 meter. De bruggen hoeven niet doorvaarbaar te zijn, zodat een beperkte minimale hoogte boven het waterpeil volstaat.

Artikel 6.46 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: waterkeringen)

Bruggen in het beperkingengebied van waterkeringen zijn altijd omgevingsvergunningplichtig, met het oog op de waterveiligheid.

Artikel 6.47 (toepassingsbereik)

Om het toepassingsbereik van deze paragraaf af te bakenen met het toepassingsbereik van hoofdstuk 8 is hier de term 'duurzaam gefundeerd' opgenomen. Met deze term wordt uitgesloten dat ongefundeerde schuurtjes of nauwelijks gefundeerde tijdelijke bouwwerken onder deze paragraaf komen te vallen. De niet duurzaam gefundeerde werken vallen onder het bereik van hoofdstuk 8. Zonder dit onderscheidend criterium zouden bepaalde gevallen dubbel geregeld worden in deze verordening.

Artikel 6.49 (meldingsplichtige gevallen: beschermingszone oppervlaktewaterlichaam)

Bouwwerken mogen het onderhoud aan oppervlaktewaterlichamen of ondersteunende kunstwerken niet hinderen. Als bouwwerken op gepaste afstand worden geplaatst, kan dit met een melding.

Artikel 6.51 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer)

De toelaatbaarheid van bouwwerken die het onderhoud aan oppervlaktewaterlichamen of ondersteunende kunstwerken tijdelijke of blijvend hinderen moet apart worden beschouwd door middel van een omgevingsvergunning.

Artikel 6.52 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: bergingsgebied)

Een bouwwerk in een bergingsgebied is vaak strijdig met de bergende functie van het gebied. Per geval moet worden beoordeeld of het bouwwerk te combineren is met de functie waterberging.

Artikel 6.53 (vangnet)

Het aanleggen van 'nieuwe' soorten voorzieningen zoals bodem-energiesystemen, aquathermie en zonnepanelen op waterstaatswerken valt, net als in de oude situatie, onder de omgevingsvergunningplicht.

Artikel 7.1 (toepassingsbereik)

De beplanting waar deze activiteit op doelt is het aanbrengen hebben en verwijderen van opgaande (hout) beplanting. Beplanting zoals de grasmat op waterkeringen wordt hier niet onder gevat, maar moet wel worden beschermd met de juiste ver-of gebodsbepalingen. Onderhoudsverplichtingen hieromtrent vallen buiten de scope van deze activiteit.

De invloed van beplanting op het functioneren van het watersysteem (doorstroming watergangen, stabiliteit/erosiebestendigheid waterkeringen en dergelijke) en het beheer hiervan is evident. Daarnaast is geconstateerd dat ook doelen met betrekking tot maatschappelijke functies (met name varen) en waterkwaliteit geraakt kunnen worden. Met betrekking tot de (ecologische) waterkwaliteit is wel geconstateerd dat het niet doelmatig is om met regels op lokale activiteiten te proberen een (ecologische) doelstelling te behalen. Dit moet meer gezocht worden in beïnvloeding van grootschaliger gebieds(her)inrichting.

Voor bergingsgebieden is vastgesteld dat het aanbrengen van beplanting geen significante invloed op het functioneren heeft. Er zijn daarom geen specifieke regels voor beplanting in bergingsgebieden opgesteld.

Artikel 7.2 (algemene regels)

Voor beplanting op waterkeringen is een aantal situaties geregeld waar onder voorwaarden beplanting wel is toegestaan, in sommige gevallen met een meldplicht. Voor oppervlaktewater en beschermingszones zijn er geen algemene regels met betrekking tot beplanting, waardoor feitelijk alles omgevingsvergunningplichtig is.

De regels voor beplanting op waterkeringen uit de voormalige keur zijn zoveel mogelijk één op één vertaald. Hier vinden geen noemenswaardige inhoudelijke wijzigingen plaats.

Artikel 7.4 (meldingsplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichamen)

Voor oppervlaktewaterlichamen is het algemene verbod wat overal geldt beter uitgewerkt naar nut en noodzaak. Voor beplanting bij oppervlaktewaterlichamen, met uitzondering van oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer met een groot debiet, wordt in situaties van particuliere tuinen van waaruit geen onderhoud aan het oppervlaktewaterlichaam hoeft te worden uitgevoerd de meldingsplicht toegepast.

Artikel 7.7 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: oppervlaktewaterlichamen)

Beplanting langs een oppervlaktewaterlichaam kan het onderhoud aan het oppervlaktewaterlichaam hinderen als deze in de onderhoudsstrook wordt geplaatst. Per geval zal moeten bekeken of de beplanting is te combineren met het onderhoud van de watergang.

Artikel 7.16 (omgevingsvergunningvrij geval grondverzet)

Buiten het legger profiel is onder voorwaarden het mogelijk om een natuurvriendelijke oever aan te leggen.

Het aanleggen en hebben van natuurvriendelijke oevers is met het oog op de waterkwaliteit langs de meeste oppervlaktewaterlichamen toegestaan, evenals in de huidige situatie. Langs oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer waar het onderhoud vanaf de oever moet kunnen worden uitgevoerd blijft dit vergunningplichtig. Dit komt doordat de regels voor grondverzet (paragraaf 5.2) onverkort gelden wanneer het een onderhoudsstrook betreft.

Artikel 7.17 (omgevingsvergunningplichtig geval: compensatieoever)

Gedempt oppervlaktewater kan worden gecompenseerd door een natuurvriendelijke oever te realiseren. Als de natuurvriendelijke oever wordt verwijderd is het belangrijk dat de hoeveelheid waterberging niet wordt verminderd.

Artikel 8.1 (toepassingsbereik)

Voor kleine objecten worden de regels met het oog op de erosiebestendigheid van primaire keringen verduidelijkt en doelmatiger gemaakt. Tijdelijke kleine objecten op waterkeringen die niet worden ingegraven komen onder de zorgplicht te vallen; voorheen gold hiervoor een meldplicht.

Artikel 8.5 (meldingsplichtige gevallen: losse uitstroom- of onttrekkingsvoorziening)

Een losse uitstroom- of onttrekkingsvoorziening die de doorstroming van het oppervlaktewater en het onderhoud van het oppervlaktewaterlichaam niet hindert kan volstaan met een melding. Het hoogheemraadschap kan hier dan rekening mee houden in het onderhoud.

Artikel 8.6 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: vaste stoffen of voorwerpen: oppervlaktewaterlichaam)

Vaste stoffen of voorwerpen kunnen het onderhoud aan het oppervlaktewater en de doorstroming van het oppervlaktewater hinderden, dit is ongewenst. Per geval moet worden bekeken of het toegestaan is.

Artikel 8.7 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: onbeheerde vloten en vaartuigen)

Onbeheerde vloten en vaartuigen hinderen het waterbeheer en zijn niet toegestaan met het oog op de doorstroomcapaciteit en de mogelijke beschadiging van waterstaatswerken.

Artikel 8.9 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: explosief materiaal)

De reden om het hebben van explosiegevaarlijk materiaal en/of explosiegevaarlijke inrichtingen in kern- en beschermingszones te verbieden is dat explosies verstreckende gevolgen kunnen hebben voor de waterveiligheid. Een ontploffing kan een ontgrondingskuil veroorzaken in/bij een waterkering met nadelige gevolgen voor bijvoorbeeld de stabiliteit en erosiebestendigheid. Het kan hierbij gaan om relatief kleine zaken als brandstoftanks (bijvoorbeeld gastanks voor particulier gebruik) maar ook vuurwerkopslag, specifieke industrie, munitiedepots en dergelijke.

Artikel 9.1 (toepassingsbereik)

Ligplaatsen ofwel afgemeerde vaartuigen in oppervlaktewaterlichamen hebben, afhankelijk van de situatie, potentieel invloed op veel doelen en taken van het hoogheemraadschap. Ligplaatsen kunnen zowel aan steigers of meerpalen zijn, als elders. De vaartuigen hebben mogelijk invloed op de doorstroomcapaciteit (weerstand), de ecologische kwaliteit (licht, oevervegetatie) en de bevaarbaarheid (breedte). Walaansluitingen en tuinen etc. bij woonboten kunnen van invloed zijn op waterkeringen. Ligplaatsen zijn maatschappelijk van belang voor de beleefbaarheid en het recreatief gebruik van het water. Het hoogheemraadschap staat hier positief tegenover en heeft een vaste ligplaats in bepaalde gevallen meldingsplichtig gemaakt, in afwijking van de regels uit de voormalige keur.

Artikel 9.4 (meldingsplichtige gevallen)

Een vaste ligplaats voor een boot was op grond van de regels uit de voormalige keur in alle gevallen vergunningplichtig. In de praktijk werd de afwezigheid van een vergunning vaak gedoogd. De nieuwe regels staan het innemen van een ligplaats door de aanwonende in bepaalde gevallen toe.

In oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer met een klein debiet en oppervlaktewaterlichamen voor berging geldt onder voorwaarden een vrijstelling van de omgevingsvergunningplicht. De 'aanwonende' heeft relatief het meest directe (grootste) belang bij een ligplaats. Door de koppeling aan het perceel is ook altijd duidelijk wie kan worden aangesproken als eigenaar/rechthebbende van het vaartuig. Met deze regel wordt ook

het potentiële aantal ligplaatsen beperkt, waardoor de cumulatieve effecten aanvaardbaar blijven.

De regels gelden ook voor vaartuigen die boven het water worden gestald. Het vlak waarbinnen zonder omgevingsvergunning vaartuigen mogen worden aangelegd is maximaal 2 meter breed en 6 meter lang. Het aantal vaartuigen daarbinnen is vrij. Van het oppervlaktewater moet minimaal 4 meter (2 meter vanuit het midden) worden vrijgelaten om de doorvaart en doorstroming niet te belemmeren. Een afstand van 10 meter tot kunstwerken is nodig om schade met deze 'bewegende objecten' te voorkomen.

Voor eventuele aanlegvoorzieningen (steigers, meerpalen, etc.) gelden de desbetreffende regels van het hoogheemraadschap.

Artikel 9.5 (omgevingsvergunningplichtige gevallen)

Ligplaatsen in oppervlaktewaterlichamen voor aan- en afvoer blijven vergunningplichtig. De omgevingsvergunningplicht geldt ook in alle oppervlaktewaterlichamen voor zover het gaat over ligplaatsen die groter zijn dan 2 x 6 meter of voor schepen voor verblijf of bewoning. Dat laatste mede vanwege de walaansluitingen en – voorzieningen die daarbij veelal worden gerealiseerd. Bij gemalen en stuwen blijft een absoluut verbod van toepassing.

Op alle oppervlaktewaterlichamen binnen het beheergebied geldt een vaarsnelheid van maximaal 6 kilometer per uur met het oog op mogelijk schade aan oevers, waterbodems, waterkeringen en de ecologische waterkwaliteit.

Artikel 9.8 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: evenementen)

Grootschalige (meer dan 100 mensen) evenementen op waterkeringen buiten de bestaande verharding zijn omgevingsvergunningplichtig met het oog op eventuele beschadiging van de erosiebestendige bekleding (grasmat, steenbezetting, etc.) van de waterkering.

Artikel 9.9 (omgevingsvergunningplichtige gevallen: toegang)

Nabij gemalen en stuwen blijft voor innemen van een ligplaats, of toegang op een andere wijze, een absoluut verbod van toepassing.